

เรื่อง/พพ/ผลการคลังคลังไม่มี.

1. ยากุสุมปิตที่ขึ้นกับเมืองคลองคอกนารวโลกยาศุมนั้นเบื้องต้น เท่าที่ข้าพเจ้าได้
ปฏิบัติอยู่เวลานี้ 1. การปลูกก็ต้องมีตำราต้องเสียเงินแลเสียเวลาในทางนี้ของอุษาค 2.
เมื่อลงมือว่าที่ต้นหลุมสำเร็จเป็นยาเส้นแล้ว ยังต้องเสียค่าการยาศุมนความจำวนมากเกิน
ที่คิดไว้ รัฐบาลจะแก้ปัญหายกเว้นให้ราษฎรผู้ปลูกได้มีจำวนยาศุมนี่เมืองเหล่านี้ ไม่
ต้องของอุษาคในทางโลกนมียาศุมนในทางกรรมกรเองและไม่ต้องเสียค่าการยาศุมนได้ก็หรือไม

พพพ/๒๔๓/๒๓๓๖/๑๑๗

พระบาทสมเด็จพระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงมีพระราชดำริว่า การเพาะปลูก
ของราษฎรในสวนผักเมืองนี้ การเพาะปลูกนั้นความจริงก็หมายถึงว่าต้องของอุษาคกว่า
ไม้ต้องเสียค่าธรรมเนียบก่อนทำใจในการปลูกพพพ/๒๔๓/๒๓๓๖/๑๑๗ และผู้
ที่ทำการเพาะปลูกเพื่อประโยชน์และเพาะในครัวเรือนของตนไม่เกิน 300 ต้นก็ไม่ต้อง
ของอุษาค แม้แต่ในทางของอุษาคที่ทางราชการได้ให้ควมสะดวกคือไม่ต้องเพาะแต่ครั้งไม่
ของอุษาคที่สร้างชาติ ไปของอุษาคที่กรมการอำเภอได้ยกอุษาคให้ทำขึ้นและผู้ให้บ้านเป็นจุดที่
รวบรวมควมต้องค่า ๆ และไปยื่นที่อำเภอก็ได้เป็นการสะดวกอยู่แล้ว ส่วนในการรับยาศุมน
นั้น ควมจริงก็มีที่การของอุษาคนี้ไม่ใช่เงิน การรับของอุษาคนี้ราษฎรของอุษาคก็ผู้ซื้อหรือ
ผู้ปลูกเองมาถือการแสดมภ์ ส่วนการแสดมภ์นี้คือให้ควม 50 กรมกับ 1 สดางศ
ถ้าจะรับได้ควมอย่างนี้ควม ๆ ควมกันอย่างนี้ราษฎรให้ควม 500 กรมกับ 1 สดางศ
10 สดางศ จะเห็นได้ว่าของ 25 มาของอุษาคแสดมภ์ 10 สดางศนี้ก็มีผู้รับจนจะไร

ประจำเวลา ๆ : หมควาจะระงับแล้ว ก่อไปขอให้พิจารณาว่ากรมการ พพพพ/๒๔๓/๒๓๓๖/๑๑๗
แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาชว พุทธศักราช ๒4๓๖ ของนายสิงห์ ปกติ

(สำเนา)

บันทึกถ้อยคำและเหตุผล

ประกอบร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมาย
วิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่...) พุทธศักราช ๒๔๘๖

หลักการ

แก้ไขมาตรา ๘๗ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

เหตุผล

เนื่องจากปรากฏว่าการควบคุมผู้ต้องหา ในชั้นสอบสวนนั้น ผู้ต้องหาจะถูกควบคุม
อยู่ในชั้นสอบสวนนานเกินสมควร ทำให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้ต้องหา จึงเป็นการสมควร
ที่จะลดจำนวนเวลาซึ่งผู้ต้องหาจะถูกควบคุมไว้ในชั้นสอบสวนลง คือไม่รวมพนักงานอัยการ
หรือพนักงานสอบสวนจากสิบห้าวันเหลือเจ็ดวัน อันศาลจากสามเดือนเหลือสี่สิบเก้าวัน

ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมาย

วิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่...) พุทธศักราช ๒๔๘๖

พระบรมราชโองการ

ตราไว้ ณ วันที่

เป็นปีที่ ในรัชกาลปัจจุบัน

สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า ให้มีพระราช
โองการเป็นการสมควร ปรับปรุงประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา ๘๗
ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดยคำแนะนำและยิน
ยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า "พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวล
กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่...) พุทธศักราช ๒๔๘๖"

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับได้ตั้งแต่วันที่ประกาศในราชกิจจานุเบกษา
เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความใน มาตรา ๘๗ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความ
อาญา พุทธศักราช ๒๔๗๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"หากมีบุคคลควบคุมจับไว้เกินกว่าห้าวัน ความผิดทุกประการในคดี ในกรณีซึ่งเป็น
ความผิดลหุโทษ จะควบคุมผู้ต้องหาไว้ได้เท่าเวลาที่จะตามค่า ทักทวง และให้รู้ตัวว่าเป็นใคร

และที่อยู่ของเขายู่ที่ไหนเวลานั้น ทั้งนี้ที่ข้างถนนมีการจับไม่อยู่ในเวลาราชการ
 หากมีเหตุร่วมผู้ถูกจับไว้เกินกว่าสี่สิบแปดชั่วโมงนับแต่เวลาที่ผู้ถูกจับมาถึงที่
 ทางการของหนึ่งหน่วยงานผู้ครองหรือตำรวจ ไม่ว่าการมาถึงจะเป็นในเวลาอภิศาการหรือไม่
 ในกรณีนี้เหตุจำเป็นเพื่อทำการสอบสวนหรือมีเหตุจำเป็นอย่างอื่น จะปัดเวลาเกินกว่าสี่สิบ
 แปดชั่วโมงไม่ได้เท่าเหตุจำเป็น แต่มีไม่เกินเจ็ดวัน การยึดเวลาให้พำนักที่หลักฐานและ
 เหตุผลการยึดเป็นลายลักษณ์อักษรไว้ ณ สถานที่ด้วย

ถ้าเกิดความจำเป็นที่จะควบคุมผู้ถูกจับไว้เกินกว่ากำหนดไว้วรรคก่อนเพื่อทำการ
 สอบสวนเสร็จสิ้น ให้ส่งผู้ต้องขังมาศาล ในพนักงานอัยการหรือพนักงานสอบสวนยื่นคำร้อง
 ขอให้ศาลอนุญาตให้ผู้ต้องหาจำไว้

ในกรณีความผิดอาญาที่ใดกระทำความผิดจากคุกอย่างสูงไม่เกินหกเดือน หรือ
 ปรับไม่เกินห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ศาลมีอำนาจสั่งขังได้ทันทีกำหนดไม่เกินเจ็ด
 วัน

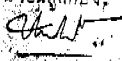
ในคดีอย่างอื่น ศาลมีอำนาจสั่งขังหลายครั้งติด ๆ กันได้คราวละหนึ่งถึงไม่เกิน
 เจ็ดวัน และรวมกันทั้งหมดขังไม่เกินสี่สิบเก้าวัน

ในกรณีที่ความนัดการสั่งขังหมดไป ให้ศาลออกหมายปล่อยผู้ต้องหา เว้นแต่พนักงาน
 อัยการได้ฟ้องผู้ต้องหาหรือพนักงานอัยการหรือพนักงานสอบสวนได้ขอให้ขังต่อไปอีก"

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

.....

(ลงชื่อ) ส. ปกาสีพิมพ์	ผู้เสนอ
(") สิต	ผู้รับรอง
(") ว. บำรุงพาณิชย์	"
(") ทองอินทร์	"
(") เยื่อน พานิชวิทย์	"
(") กฤษณ์ นวัตกรรม	"
(") สอน พรหมประกาย	"
(") เทียง ศิริพันธ์	"
(") เสวก ชุมแสงวาปี	"
(") โย อุลิศ	"
(") ประเสริฐสรรพกิจ	"

ตำแหน่งผู้ถูกส่ง

อำนวยการพิมพ์ พิมพ์
 ทาน.

14. 11.

นายชิง (ภาคีสิทธิ) : ข้าพเจ้าขอเสนอว่ากระทรวงพาณิชย์แก้ไข

เป็นเป็นประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาชญา มาตรา ๘๖ เนื่องจากเหตุผลคือประการ
ว่า ความคุ้มครองภายในประเทศนั้น ผู้ต้องหาคงถูกควบคุมภายในประเทศส่วนมากเกิน
สมควร ทำให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้ต้องหา จึงเป็นการสมควรที่จะลดค่าเกณฑ์เวลาซึ่ง
ผู้ต้องหาจะถูกควบคุมภายในประเทศตามลง คือในชั้นบังคับควบคุมการฟ้องร้องในสถาน
การนี้ให้ขยับเขยื้อนเร็วขึ้น สำหรับลดความเดือดร้อนแก่ผู้ต้องหา

เหตุผลที่จะขอแก้ไขประกอบด้วยว่า ในกรณีเช่นนี้เห็นสมควรที่จะ
ผู้ต้องหาถูกควบคุมภายในโดยมีฐานะที่จะเป็นผู้ต้องหาผิดกฎหมายเสมอไป ในกรณีเช่นนี้ถ้า
เกิดขึ้นบ่อย ๆ เช่นการลักลอบใส่ของหรือจับผิดเกณฑ์เป็นต้น ถ้าหากว่าไม่มีกฎคุ้มครอง
แล้วผู้ต้องหาซึ่งต้องขังในคุกในโอกาสที่จะฝากขังนั้นจะมีความวิตกกังวลว่าผู้
อริจะยิงตัวตายในระหว่างคดีดำเนินไปให้โอกาสว่า ผู้ต้องขังในเรือนจำจะขังเกิน
กว่า ๔๘ ชั่วโมงไม่ได้ ในกรณีเช่นนี้เห็นสมควรที่จะแก้ไข มาตรา ๘๖ ว่า
เดิมว่า "เจ้าพนักงานจะได้อำนาจให้ควบคุมผู้ต้องหาในเรือนจำ" คือว่าเมื่อ
มีอำนาจจับตัวไว้ตั้งแต่ ๑๕ วันก็ควรจะให้อำนาจนี้แก่ผู้คุมขังด้วย ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าในโอกาส
ของเจ้าพนักงานผู้ทำการสอบสวนที่หน่วยงานเพียบพร้อมหรือพอเพียงจึงมีอำนาจผู้คุมขังได้
ข้าพเจ้าจึงจึงขอแก้ไขข้อนี้ว่า "ถ้าหากว่าผู้ต้องหาซึ่งมีอายุไม่เกิน ๖๐ ปี
ว่าตามระเบียบไป ในชั้นสืบสวนต่างก็เกิดจากเหตุผลที่ว่าความจำเป็นในคดีบาง
คดีก็อาจมีเหตุจำเป็นที่จะให้บุคคลสอบสวนต่อหรือจึงในเวลาจำกัดแล้ว ในกรณี
เกิดเหตุเช่นนี้จะทำได้ ส่วนในกรณีที่มิใช่เหตุจำเป็นเกิน ๕๐๐ บาท
ข้าพเจ้าได้เคยเห็นเหตุการณ์จริงที่ขังมาแล้ว ผู้ต้องขังนอกจากจะต้องขัง ๑๕ วันแล้ว
ยังมีการควบคุมการขังได้ถึง ๖ เดือน เว้นแต่ที่โดยหมายศาลซึ่งโดยวิธีเป็นขั้น
ของฝ่ายหนึ่ง ๑๒ เดือนจะได้ขังบุคคลเช่นนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าเห็นสมควร
ให้อยู่ในข้อนี้ขังไม่เกิน ๑ ปี คงให้ผู้ต้องหา เว้นแต่ข้าพเจ้าได้เคยเห็นความเดือดร้อน

เห็นสมควรเสนอต่อคณะกรรมาธิการในกรณีที่มีไม่ถึง 15 วันเหลือ 7 วัน และชี้แจงเหตุผล
 40 วัน ทั้งนี้ก็เพื่อที่จะให้ประชาชนได้รู้เสียก่อนและขอได้โปรดระลึกถึงคุณูปการของข้าพเจ้า
 เพราะข้าพเจ้าได้ให้เหตุผลแล้วว่าผู้ต้องหาทุกคนนั้นจำเป็นที่จะต้องเป็นผู้มีความผิด
 เสมอไปสิ่งที่เคยมีกฎหมายแล้ว หรือว่าถ้า... ก็คงจะมีหลักการไว้เพื่อประชาชนหรือ
 ตัวผู้ต้องหาจะมีความผิดนั้นมันมีบ้าง.

14.๓๓ น.

นายศรีเสนา สมศักดิ์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย : กระทรวง
 มหาดไทยได้พิจารณาแล้วด้วยความรอบคอบและได้พิจารณาเป็นอันยุติ ขอเรียนให้
 สภาฯ ได้ทราบว่า.

1. การที่ผู้ต้องหาได้จริงและการรวบรวมพยานหลักฐานนั้นจะต้องใช้เวลา
 นานถึงเป็นเดือนก็สำคัญ ๆ ก็ต้องใช้เวลาเพราะมีกระบวนมากยิ่งกัน และการรวบรวมพยานหลักฐาน
 นี้เองอาจจะก่อให้เกิดความเสียหายหลายทาง

๒. ในบางโอกาสเกี่ยวกับสถานที่และการคมนาคมไม่สะดวกซึ่งที่นั่นผู้ต้องหา
 ก็เห็นได้ว่าได้กล่าวมาแล้วว่าของกินเวลาเกี่ยวกับการเดินทางหลายวัน เช่นบางโอกาสการ
 นำตัวผู้ต้องหาส่งยังสถานที่ ไม่ถึงสถานที่หรืออาเภอที่ดี ที่อยู่ห่างไกลต้องใช้เวลา
 หลายวัน ยิ่งในขณะมีการคมนาคมไม่สะดวกก็ยิ่งนานหลายวันหรือหลายวัน ต้องใช้เวลานาน
 ยากลำบากและสิ้นเปลือง.

๓. กรณีเกี่ยวกับการมีสิทธิที่จะขอประกันตัวผู้ต้องหา ซึ่งผู้ต้องหาหรือใน
 บางกรณีจะขอประกันตัวเมื่อมีความจำเป็นอันสมควร ถ้าหากว่าระยะเวลาตั้งแต่เข้ามาตาม
 วงนี้โดยที่ไม่มีจำเลยหรือผู้ต้องหาไประหว่างสองส่วนทำให้รูปคดีเสียไปไม่ได้

4. ในบางครั้งจำเป็นจะต้องหาพยานเอกสารและพยานหลักฐานมาประกอบ
 ในบางราย ถ้าหากว่าหาพยานระยะเวลาสั้นเข้ามา ก็จะไม่ได้อะไร

ประธานสภา ฯ : ท่านสมันตมุนีไปหรือไม่

นายคินทก วรกุล (ตัวบาง) : สมันตมุนีมาอยู่แล้ว

ประธานสภา ฯ : ไปได้โปรดพูดกับพระภิกษุ

1๕.๒๖ II.

นายทองอินทร์ สุริยสาร (อุบลราชธานี) : ก็ผมในเรื่องนี้ไปอยู่ผู้ที่ว่าเรา
จะพิจารณาในถก เรื่องผู้ร้ายหรือคนปรามปรามใครผู้ร้ายเท่านั้น ถ้าคนใดพิจารณาใน
พระบวรคณาจารย์พิจารณาความผิดตามอาชญา ๘๗ นี้แล้วจะ... (ตัดคำว่า) เป็นกรณีความ
ระแวงสงสัยตามหน้าที่... (ตัดคำว่า) ซึ่งโดยจริงสิ่งใดโดยที่กล่าวถึงนั้นก็
เรียกว่าสิ่งของของ... (ตัดคำว่า) ซึ่งโดยจริงสิ่งใดโดยที่กล่าวถึงนั้นก็
ความผิดของคนที่ผู้กล่าวเป็นต้น... (ตัดคำว่า) ในสมัยหนึ่งได้มีพระภิกษุผู้หนึ่งนามว่า พระสังฆ
สารทนต์ได้เขียนจดหมายไปขอจัดการ... (ตัดคำว่า) ในพระพิจารณา
ขึ้นด้วย... (ตัดคำว่า) ซึ่งโดยจริงสิ่งใดโดยที่กล่าวถึงนั้นก็
ผู้ใดจะ... (ตัดคำว่า) ซึ่งโดยจริงสิ่งใดโดยที่กล่าวถึงนั้นก็
คือว่า... (ตัดคำว่า) ซึ่งโดยจริงสิ่งใดโดยที่กล่าวถึงนั้นก็
สภา ฯ ก็พระภิกษุ... (ตัดคำว่า) ซึ่งโดยจริงสิ่งใดโดยที่กล่าวถึงนั้นก็
และขอ... (ตัดคำว่า) ซึ่งโดยจริงสิ่งใดโดยที่กล่าวถึงนั้นก็
การ... (ตัดคำว่า) ซึ่งโดยจริงสิ่งใดโดยที่กล่าวถึงนั้นก็
ส่วน... (ตัดคำว่า) ซึ่งโดยจริงสิ่งใดโดยที่กล่าวถึงนั้นก็
ก็มี... (ตัดคำว่า) ซึ่งโดยจริงสิ่งใดโดยที่กล่าวถึงนั้นก็
บุคคล... (ตัดคำว่า) ซึ่งโดยจริงสิ่งใดโดยที่กล่าวถึงนั้นก็
ต่าง... (ตัดคำว่า) ซึ่งโดยจริงสิ่งใดโดยที่กล่าวถึงนั้นก็
สอง... (ตัดคำว่า) ซึ่งโดยจริงสิ่งใดโดยที่กล่าวถึงนั้นก็
ผู้... (ตัดคำว่า) ซึ่งโดยจริงสิ่งใดโดยที่กล่าวถึงนั้นก็

เจ้าอธิการสามสวณก็เลยจะร้องบอกลูกศิษย์ของหาไปเป็นเจ้าอาวาสใหม่ก่อน ถึงในสมัยที่การสอบสวน
 ญาติในวัดของกรมการอำเภอที่มี เราจะ เริ่มไปตั้งว่าในสมัยนั้นเจ้าอธิการสามสวณได้ไปตรวจและ
 ปล่อยตัวผู้ต้องหาจำนวนไม่น้อย และภายในสมัยนี้จึงมีการปล่อยตัวผู้ต้องหาจำนวนน้อย
 อย่างบรรดาผู้ที่ถูกจับกุมคุมขังทุกคดีรวมทั้งเป็นอย่างไรเป็นในวัดของของมีจำนวนผู้แทนซึ่งหลาย
 ย่อมทราบอยู่แล้วว่าบุคคลเหล่านี้และที่ เราจะขอพิจารณาไว้ความเป็นธรรมดาแก่เรา ปีกถึง
 แห่งยุคศิวิลธรรมและมนุษยธรรมว่า บุคคลที่ถูกกักกุมคุมขังนี้เป็นฆาตกรสังหาร 15 วันถึง 3
 เดือนก็จะได้รับความเดือดร้อนปานใดในเมื่อเราไม่เป็นผู้ดี. ๒๒๒

มีอีกคำที่ฟังก็ชื่อว่า บุคคลที่ไม่มีความผิดถูกกักกุมคุมขังไปคุมขัง 3 เดือน
 โดยไม่มีความผิดเช่นนี้ คือเท็จจริงเมื่อเร็ว ๆ นี้ตามที่กรมพระยาแล้วจึงเป็นการเดือดร้อน
 จึงควรจะพิจารณาในลักษณะการกักกุมคุมขังให้ห่างลงไป มีหน้าที่โยงมาถึงพิจารณาราย
 ไปปล่อยตัวไปในระหว่างสอบสวนด้วย คือปล่อยตัวออก ถ้าเห็นว่าเจ้าอธิการช่วยปล่อย
 ปล่อยตัวออกจึงเห็น เจ้าอธิการสามสวณได้ไว้พิจารณาในลักษณะการไปรับ ก็นึกกลัวจะไม่
 เป็นผู้ดีขอเด็กร้อนเกินสมควรนึกแม้ว่าคดีเล็ก ๆ น้อย ๆ หากปล่อยจะทราบอยู่แล้วว่า เจ้า
 อธิการสามสวณก็ไม่ไม่เคยจะปล่อยลูกศิษย์ให้ไปกระทำความผิดไปจึงได้มีการซึ่งแปลว่า แล้วในกา
 รซึ่งแปลว่าไม่มีเหตุการอะไรก็เกิดขึ้นบ้างท่านเองก็ยอมรับว่า ถ้าเจ้าไม่บอกกล่าวในที่นี้
 เหตุการณ์ในระหว่างการซึ่งแปลว่านั้นย่อมเกิดขึ้นเมือง ๆ ที่ที่เราสนใจในอีกแห่งหนึ่งซึ่ง
 คำที่เจ้ากล่าวในขณะนั้นแล้วว่า บุคคลซึ่งถูกจับกุมคุมขังนี้ไม่ว่าเป็นผู้ดีหรือเราจะปล่อยให้
 ปล่อยมนุษยธรรม ถ้าเราจะใช้ระเบียบการราชทัณฑ์ของเราแล้ว ถ้าเจ้าคิดว่าว่าการกักกุม
 คุมขังของเราถึงจะไม่ร้องกับปากนัก แต่ว่าในสมัยนี้การกักกุมคุมขังของเราเป็นไปใน
 ระเบียบที่ไม่ดีโดยเฉพาะท่านจะ เห็นได้ว่าว่าการกักกุมคุมขังคนในชั้นโรงพักนั้น ท่านผู้แทน
 ผู้มีเกียรติทั้งหลายที่จะเสียเวลานิดหนึ่งของเราไปอยู่ในห้องซึ่งของสถานีตำรวจต่าง ๆ ทั้ง
 ประเทศแล้ว ท่านจะเห็นได้ว่าบุคคลเหล่านี้ได้เข้าไปอยู่กับอย่างซึกเยียดอย่างไร เรา
 มีห้องซึ่งอย่างเร็ว ๆ เพียงเนื้อที่สี่ตารางวาจนแล้วเอาคนเข้าไปซึ่งมี 20 - 30 คน

ยังมีจดหมายโต้ว่ามาในนามของบรรณพิภพเมือง เป็นบุคคลหรือจะเป็นที่รู้ว่า การเอาคนเข้าจึง
 เสร็จไปโดยทันที เรื่องจึงมาถึงทางราชการซึ่งหาคนนั้นเก็บลงในลักษณะการปกครองระบอบ
 ประชาธิปไตยหรือไม่ ข้าพท่านเห็นว่าควรดูจึงบุคคลในลักษณะ เสร็จแล้วอยู่ในลักษณะไม่เจริญ
 ด้วยเจ้าคิดว่าท่านน่าจะ เป็นบุคคลเข้าในบุคคลซึ่งพวกนี้ และถ้าถึงเวลานี้แห่งการ รายชื่อของ
 เจ้านายจะ เข้าใจว่าในระบอบซึ่งมีผู้คงแก่เมื่อเร็ว ๆ นี้ ท่านจะได้อะไรบ้างหรือหากินไหม
 เมื่อถึงเวลาอันสมควรก็ขอการ เบื้องต้นไว้ความพาวของบ่อไร่ หรือผู้แทนของระบอบว่า
 บุคคลเหล่านี้ก็ถือถือถือถือระบอบทางอย่างอื่นว่า เป็นตัว เจ้าไม่เข้าช่วย เมื่อลักษณะการ
 ดูจึงคงเวลาในแง่ซึ่งระบอบส่วนรวมไม่ได้อะไรไปก็ในลักษณะที่ระบอบส่วนรวมในแง่การวาง
 ลักษณะของเราในสิ่งต่างสิ่งต่างเจ้าคิดว่าท่านจะไปให้ทราบถึงชื่อของเรา **ผู้สมัคร** ก็ได
 เมื่อทราบแล้วหรือเกิดคำถามเมื่อเร็ว ๆ นี้ก็เป็นที่แล้ว เพราะฉะนั้นการที่จะเอาคนมาทำกิจ
 ใ้ไปรับอย่างของส่วนรวมเป็นสิ่งที่เราควรจะระมัดระวัง **จึงผู้รู้** การที่เราจะเอาคน
 มาทำกิจส่วนรวม หรือหาคนมาทำกิจของเราไปเป็นสิ่งที่เราจะต้องระวัง **ผู้คง**
 ที่เราคิดสิ่งไว้แล้วก็แล้วหรือว่าเราในขณะซึ่งของเราก็ยังเรา จะต้องมีปฏิบัติกับเราในแง่
 ของส่วนรวม เราถึงกับระมัดระวังกับตัวเรา...

ซึ่งมีรายการลงในข้อ ๓ - ๕ ประการที่กล่าวถึง **ผู้สมัคร** ว่าการกระทำของระบอบระบอบ
 ใ้โดยมีของแล้วนั้น ข้าพท่านเห็นว่าพิจารณาเหล่านี้ไม่ได้อะไรก็เป็นการจริง **ผู้รู้หรือข้า**
 บ่ที่กล่าวก็เห็นว่าเราควรจะพิจารณา **ผู้คง** ละก็ว่าระบอบของระบอบที่เรารู้ชื่อไปเท่านั้น
 ก็ว่าเราเป็น **ผู้รู้** ละก็ว่าเราที่คิดว่าท่าน ท่านที่จะระบอบที่เรารู้ว่านั่นไม่ใ้ **ผู้คง** ถูกกฎการ
 ระบอบโดย **ผู้คง** เสร็จแล้วที่เราจะระบอบ **ผู้รู้** เราไปรับระบอบไป **ผู้คง** คิดว่าวิธีของส่วน
 รวมเจ้าที่ว่านี้ที่เราจะระบอบซึ่งของของส่วนไม่ใ้ **ผู้คง** ว่าเป็นการระบอบจริง ๆ แล้วจึงจะ
 ระบอบกับระบอบอื่น มีข้อ ๗ ๘ ๙ ๑๐ ๑๑ ๑๒ ๑๓ ๑๔ ๑๕ ๑๖ ๑๗ ๑๘ ๑๙ ๒๐ ๒๑ ๒๒ ๒๓ ๒๔ ๒๕ ๒๖ ๒๗ ๒๘ ๒๙ ๓๐ ๓๑ ๓๒ ๓๓ ๓๔ ๓๕ ๓๖ ๓๗ ๓๘ ๓๙ ๔๐ ๔๑ ๔๒ ๔๓ ๔๔ ๔๕ ๔๖ ๔๗ ๔๘ ๔๙ ๕๐ ๕๑ ๕๒ ๕๓ ๕๔ ๕๕ ๕๖ ๕๗ ๕๘ ๕๙ ๖๐ ๖๑ ๖๒ ๖๓ ๖๔ ๖๕ ๖๖ ๖๗ ๖๘ ๖๙ ๗๐ ๗๑ ๗๒ ๗๓ ๗๔ ๗๕ ๗๖ ๗๗ ๗๘ ๗๙ ๘๐ ๘๑ ๘๒ ๘๓ ๘๔ ๘๕ ๘๖ ๘๗ ๘๘ ๘๙ ๙๐ ๙๑ ๙๒ ๙๓ ๙๔ ๙๕ ๙๖ ๙๗ ๙๘ ๙๙ ๑๐๐ ๑๐๑ ๑๐๒ ๑๐๓ ๑๐๔ ๑๐๕ ๑๐๖ ๑๐๗ ๑๐๘ ๑๐๙ ๑๑๐ ๑๑๑ ๑๑๒ ๑๑๓ ๑๑๔ ๑๑๕ ๑๑๖ ๑๑๗ ๑๑๘ ๑๑๙ ๑๒๐ ๑๒๑ ๑๒๒ ๑๒๓ ๑๒๔ ๑๒๕ ๑๒๖ ๑๒๗ ๑๒๘ ๑๒๙ ๑๓๐ ๑๓๑ ๑๓๒ ๑๓๓ ๑๓๔ ๑๓๕ ๑๓๖ ๑๓๗ ๑๓๘ ๑๓๙ ๑๔๐ ๑๔๑ ๑๔๒ ๑๔๓ ๑๔๔ ๑๔๕ ๑๔๖ ๑๔๗ ๑๔๘ ๑๔๙ ๑๕๐ ๑๕๑ ๑๕๒ ๑๕๓ ๑๕๔ ๑๕๕ ๑๕๖ ๑๕๗ ๑๕๘ ๑๕๙ ๑๖๐ ๑๖๑ ๑๖๒ ๑๖๓ ๑๖๔ ๑๖๕ ๑๖๖ ๑๖๗ ๑๖๘ ๑๖๙ ๑๗๐ ๑๗๑ ๑๗๒ ๑๗๓ ๑๗๔ ๑๗๕ ๑๗๖ ๑๗๗ ๑๗๘ ๑๗๙ ๑๘๐ ๑๘๑ ๑๘๒ ๑๘๓ ๑๘๔ ๑๘๕ ๑๘๖ ๑๘๗ ๑๘๘ ๑๘๙ ๑๙๐ ๑๙๑ ๑๙๒ ๑๙๓ ๑๙๔ ๑๙๕ ๑๙๖ ๑๙๗ ๑๙๘ ๑๙๙ ๒๐๐ ๒๐๑ ๒๐๒ ๒๐๓ ๒๐๔ ๒๐๕ ๒๐๖ ๒๐๗ ๒๐๘ ๒๐๙ ๒๑๐ ๒๑๑ ๒๑๒ ๒๑๓ ๒๑๔ ๒๑๕ ๒๑๖ ๒๑๗ ๒๑๘ ๒๑๙ ๒๒๐ ๒๒๑ ๒๒๒ ๒๒๓ ๒๒๔ ๒๒๕ ๒๒๖ ๒๒๗ ๒๒๘ ๒๒๙ ๒๓๐ ๒๓๑ ๒๓๒ ๒๓๓ ๒๓๔ ๒๓๕ ๒๓๖ ๒๓๗ ๒๓๘ ๒๓๙ ๒๔๐ ๒๔๑ ๒๔๒ ๒๔๓ ๒๔๔ ๒๔๕ ๒๔๖ ๒๔๗ ๒๔๘ ๒๔๙ ๒๕๐ ๒๕๑ ๒๕๒ ๒๕๓ ๒๕๔ ๒๕๕ ๒๕๖ ๒๕๗ ๒๕๘ ๒๕๙ ๒๖๐ ๒๖๑ ๒๖๒ ๒๖๓ ๒๖๔ ๒๖๕ ๒๖๖ ๒๖๗ ๒๖๘ ๒๖๙ ๒๗๐ ๒๗๑ ๒๗๒ ๒๗๓ ๒๗๔ ๒๗๕ ๒๗๖ ๒๗๗ ๒๗๘ ๒๗๙ ๒๘๐ ๒๘๑ ๒๘๒ ๒๘๓ ๒๘๔ ๒๘๕ ๒๘๖ ๒๘๗ ๒๘๘ ๒๘๙ ๒๙๐ ๒๙๑ ๒๙๒ ๒๙๓ ๒๙๔ ๒๙๕ ๒๙๖ ๒๙๗ ๒๙๘ ๒๙๙ ๓๐๐ ๓๐๑ ๓๐๒ ๓๐๓ ๓๐๔ ๓๐๕ ๓๐๖ ๓๐๗ ๓๐๘ ๓๐๙ ๓๑๐ ๓๑๑ ๓๑๒ ๓๑๓ ๓๑๔ ๓๑๕ ๓๑๖ ๓๑๗ ๓๑๘ ๓๑๙ ๓๒๐ ๓๒๑ ๓๒๒ ๓๒๓ ๓๒๔ ๓๒๕ ๓๒๖ ๓๒๗ ๓๒๘ ๓๒๙ ๓๓๐ ๓๓๑ ๓๓๒ ๓๓๓ ๓๓๔ ๓๓๕ ๓๓๖ ๓๓๗ ๓๓๘ ๓๓๙ ๓๔๐ ๓๔๑ ๓๔๒ ๓๔๓ ๓๔๔ ๓๔๕ ๓๔๖ ๓๔๗ ๓๔๘ ๓๔๙ ๓๕๐ ๓๕๑ ๓๕๒ ๓๕๓ ๓๕๔ ๓๕๕ ๓๕๖ ๓๕๗ ๓๕๘ ๓๕๙ ๓๖๐ ๓๖๑ ๓๖๒ ๓๖๓ ๓๖๔ ๓๖๕ ๓๖๖ ๓๖๗ ๓๖๘ ๓๖๙ ๓๗๐ ๓๗๑ ๓๗๒ ๓๗๓ ๓๗๔ ๓๗๕ ๓๗๖ ๓๗๗ ๓๗๘ ๓๗๙ ๓๘๐ ๓๘๑ ๓๘๒ ๓๘๓ ๓๘๔ ๓๘๕ ๓๘๖ ๓๘๗ ๓๘๘ ๓๘๙ ๓๙๐ ๓๙๑ ๓๙๒ ๓๙๓ ๓๙๔ ๓๙๕ ๓๙๖ ๓๙๗ ๓๙๘ ๓๙๙ ๔๐๐ ๔๐๑ ๔๐๒ ๔๐๓ ๔๐๔ ๔๐๕ ๔๐๖ ๔๐๗ ๔๐๘ ๔๐๙ ๔๑๐ ๔๑๑ ๔๑๒ ๔๑๓ ๔๑๔ ๔๑๕ ๔๑๖ ๔๑๗ ๔๑๘ ๔๑๙ ๔๒๐ ๔๒๑ ๔๒๒ ๔๒๓ ๔๒๔ ๔๒๕ ๔๒๖ ๔๒๗ ๔๒๘ ๔๒๙ ๔๓๐ ๔๓๑ ๔๓๒ ๔๓๓ ๔๓๔ ๔๓๕ ๔๓๖ ๔๓๗ ๔๓๘ ๔๓๙ ๔๔๐ ๔๔๑ ๔๔๒ ๔๔๓ ๔๔๔ ๔๔๕ ๔๔๖ ๔๔๗ ๔๔๘ ๔๔๙ ๔๕๐ ๔๕๑ ๔๕๒ ๔๕๓ ๔๕๔ ๔๕๕ ๔๕๖ ๔๕๗ ๔๕๘ ๔๕๙ ๔๖๐ ๔๖๑ ๔๖๒ ๔๖๓ ๔๖๔ ๔๖๕ ๔๖๖ ๔๖๗ ๔๖๘ ๔๖๙ ๔๗๐ ๔๗๑ ๔๗๒ ๔๗๓ ๔๗๔ ๔๗๕ ๔๗๖ ๔๗๗ ๔๗๘ ๔๗๙ ๔๘๐ ๔๘๑ ๔๘๒ ๔๘๓ ๔๘๔ ๔๘๕ ๔๘๖ ๔๘๗ ๔๘๘ ๔๘๙ ๔๙๐ ๔๙๑ ๔๙๒ ๔๙๓ ๔๙๔ ๔๙๕ ๔๙๖ ๔๙๗ ๔๙๘ ๔๙๙ ๕๐๐ ๕๐๑ ๕๐๒ ๕๐๓ ๕๐๔ ๕๐๕ ๕๐๖ ๕๐๗ ๕๐๘ ๕๐๙ ๕๑๐ ๕๑๑ ๕๑๒ ๕๑๓ ๕๑๔ ๕๑๕ ๕๑๖ ๕๑๗ ๕๑๘ ๕๑๙ ๕๒๐ ๕๒๑ ๕๒๒ ๕๒๓ ๕๒๔ ๕๒๕ ๕๒๖ ๕๒๗ ๕๒๘ ๕๒๙ ๕๓๐ ๕๓๑ ๕๓๒ ๕๓๓ ๕๓๔ ๕๓๕ ๕๓๖ ๕๓๗ ๕๓๘ ๕๓๙ ๕๔๐ ๕๔๑ ๕๔๒ ๕๔๓ ๕๔๔ ๕๔๕ ๕๔๖ ๕๔๗ ๕๔๘ ๕๔๙ ๕๕๐ ๕๕๑ ๕๕๒ ๕๕๓ ๕๕๔ ๕๕๕ ๕๕๖ ๕๕๗ ๕๕๘ ๕๕๙ ๕๖๐ ๕๖๑ ๕๖๒ ๕๖๓ ๕๖๔ ๕๖๕ ๕๖๖ ๕๖๗ ๕๖๘ ๕๖๙ ๕๗๐ ๕๗๑ ๕๗๒ ๕๗๓ ๕๗๔ ๕๗๕ ๕๗๖ ๕๗๗ ๕๗๘ ๕๗๙ ๕๘๐ ๕๘๑ ๕๘๒ ๕๘๓ ๕๘๔ ๕๘๕ ๕๘๖ ๕๘๗ ๕๘๘ ๕๘๙ ๕๙๐ ๕๙๑ ๕๙๒ ๕๙๓ ๕๙๔ ๕๙๕ ๕๙๖ ๕๙๗ ๕๙๘ ๕๙๙ ๖๐๐ ๖๐๑ ๖๐๒ ๖๐๓ ๖๐๔ ๖๐๕ ๖๐๖ ๖๐๗ ๖๐๘ ๖๐๙ ๖๑๐ ๖๑๑ ๖๑๒ ๖๑๓ ๖๑๔ ๖๑๕ ๖๑๖ ๖๑๗ ๖๑๘ ๖๑๙ ๖๒๐ ๖๒๑ ๖๒๒ ๖๒๓ ๖๒๔ ๖๒๕ ๖๒๖ ๖๒๗ ๖๒๘ ๖๒๙ ๖๓๐ ๖๓๑ ๖๓๒ ๖๓๓ ๖๓๔ ๖๓๕ ๖๓๖ ๖๓๗ ๖๓๘ ๖๓๙ ๖๔๐ ๖๔๑ ๖๔๒ ๖๔๓ ๖๔๔ ๖๔๕ ๖๔๖ ๖๔๗ ๖๔๘ ๖๔๙ ๖๕๐ ๖๕๑ ๖๕๒ ๖๕๓ ๖๕๔ ๖๕๕ ๖๕๖ ๖๕๗ ๖๕๘ ๖๕๙ ๖๖๐ ๖๖๑ ๖๖๒ ๖๖๓ ๖๖๔ ๖๖๕ ๖๖๖ ๖๖๗ ๖๖๘ ๖๖๙ ๖๗๐ ๖๗๑ ๖๗๒ ๖๗๓ ๖๗๔ ๖๗๕ ๖๗๖ ๖๗๗ ๖๗๘ ๖๗๙ ๖๘๐ ๖๘๑ ๖๘๒ ๖๘๓ ๖๘๔ ๖๘๕ ๖๘๖ ๖๘๗ ๖๘๘ ๖๘๙ ๖๙๐ ๖๙๑ ๖๙๒ ๖๙๓ ๖๙๔ ๖๙๕ ๖๙๖ ๖๙๗ ๖๙๘ ๖๙๙ ๗๐๐ ๗๐๑ ๗๐๒ ๗๐๓ ๗๐๔ ๗๐๕ ๗๐๖ ๗๐๗ ๗๐๘ ๗๐๙ ๗๑๐ ๗๑๑ ๗๑๒ ๗๑๓ ๗๑๔ ๗๑๕ ๗๑๖ ๗๑๗ ๗๑๘ ๗๑๙ ๗๒๐ ๗๒๑ ๗๒๒ ๗๒๓ ๗๒๔ ๗๒๕ ๗๒๖ ๗๒๗ ๗๒๘ ๗๒๙ ๗๓๐ ๗๓๑ ๗๓๒ ๗๓๓ ๗๓๔ ๗๓๕ ๗๓๖ ๗๓๗ ๗๓๘ ๗๓๙ ๗๔๐ ๗๔๑ ๗๔๒ ๗๔๓ ๗๔๔ ๗๔๕ ๗๔๖ ๗๔๗ ๗๔๘ ๗๔๙ ๗๕๐ ๗๕๑ ๗๕๒ ๗๕๓ ๗๕๔ ๗๕๕ ๗๕๖ ๗๕๗ ๗๕๘ ๗๕๙ ๗๖๐ ๗๖๑ ๗๖๒ ๗๖๓ ๗๖๔ ๗๖๕ ๗๖๖ ๗๖๗ ๗๖๘ ๗๖๙ ๗๗๐ ๗๗๑ ๗๗๒ ๗๗๓ ๗๗๔ ๗๗๕ ๗๗๖ ๗๗๗ ๗๗๘ ๗๗๙ ๗๘๐ ๗๘๑ ๗๘๒ ๗๘๓ ๗๘๔ ๗๘๕ ๗๘๖ ๗๘๗ ๗๘๘ ๗๘๙ ๗๙๐ ๗๙๑ ๗๙๒ ๗๙๓ ๗๙๔ ๗๙๕ ๗๙๖ ๗๙๗ ๗๙๘ ๗๙๙ ๘๐๐ ๘๐๑ ๘๐๒ ๘๐๓ ๘๐๔ ๘๐๕ ๘๐๖ ๘๐๗ ๘๐๘ ๘๐๙ ๘๑๐ ๘๑๑ ๘๑๒ ๘๑๓ ๘๑๔ ๘๑๕ ๘๑๖ ๘๑๗ ๘๑๘ ๘๑๙ ๘๒๐ ๘๒๑ ๘๒๒ ๘๒๓ ๘๒๔ ๘๒๕ ๘๒๖ ๘๒๗ ๘๒๘ ๘๒๙ ๘๓๐ ๘๓๑ ๘๓๒ ๘๓๓ ๘๓๔ ๘๓๕ ๘๓๖ ๘๓๗ ๘๓๘ ๘๓๙ ๘๔๐ ๘๔๑ ๘๔๒ ๘๔๓ ๘๔๔ ๘๔๕ ๘๔๖ ๘๔๗ ๘๔๘ ๘๔๙ ๘๕๐ ๘๕๑ ๘๕๒ ๘๕๓ ๘๕๔ ๘๕๕ ๘๕๖ ๘๕๗ ๘๕๘ ๘๕๙ ๘๖๐ ๘๖๑ ๘๖๒ ๘๖๓ ๘๖๔ ๘๖๕ ๘๖๖ ๘๖๗ ๘๖๘ ๘๖๙ ๘๗๐ ๘๗๑ ๘๗๒ ๘๗๓ ๘๗๔ ๘๗๕ ๘๗๖ ๘๗๗ ๘๗๘ ๘๗๙ ๘๘๐ ๘๘๑ ๘๘๒ ๘๘๓ ๘๘๔ ๘๘๕ ๘๘๖ ๘๘๗ ๘๘๘ ๘๘๙ ๘๙๐ ๘๙๑ ๘๙๒ ๘๙๓ ๘๙๔ ๘๙๕ ๘๙๖ ๘๙๗ ๘๙๘ ๘๙๙ ๙๐๐ ๙๐๑ ๙๐๒ ๙๐๓ ๙๐๔ ๙๐๕ ๙๐๖ ๙๐๗ ๙๐๘ ๙๐๙ ๙๑๐ ๙๑๑ ๙๑๒ ๙๑๓ ๙๑๔ ๙๑๕ ๙๑๖ ๙๑๗ ๙๑๘ ๙๑๙ ๙๒๐ ๙๒๑ ๙๒๒ ๙๒๓ ๙๒๔ ๙๒๕ ๙๒๖ ๙๒๗ ๙๒๘ ๙๒๙ ๙๓๐ ๙๓๑ ๙๓๒ ๙๓๓ ๙๓๔ ๙๓๕ ๙๓๖ ๙๓๗ ๙๓๘ ๙๓๙ ๙๔๐ ๙๔๑ ๙๔๒ ๙๔๓ ๙๔๔ ๙๔๕ ๙๔๖ ๙๔๗ ๙๔๘ ๙๔๙ ๙๕๐ ๙๕๑ ๙๕๒ ๙๕๓ ๙๕๔ ๙๕๕ ๙๕๖ ๙๕๗ ๙๕๘ ๙๕๙ ๙๖๐ ๙๖๑ ๙๖๒ ๙๖๓ ๙๖๔ ๙๖๕ ๙๖๖ ๙๖๗ ๙๖๘ ๙๖๙ ๙๗๐ ๙๗๑ ๙๗๒ ๙๗๓ ๙๗๔ ๙๗๕ ๙๗๖ ๙๗๗ ๙๗๘ ๙๗๙ ๙๘๐ ๙๘๑ ๙๘๒ ๙๘๓ ๙๘๔ ๙๘๕ ๙๘๖ ๙๘๗ ๙๘๘ ๙๘๙ ๙๙๐ ๙๙๑ ๙๙๒ ๙๙๓ ๙๙๔ ๙๙๕ ๙๙๖ ๙๙๗ ๙๙๘ ๙๙๙ ๑๐๐๐

จัดให้มีค่าในเบื้องต้นที่ใกล้เคียงกับราคาเจ้าพนักงาน และสิ่งอย่างมีผลการใช้เงินเวลาไม่
นานเห็นสมควรไปไม่ยกย่องค่าให้สารบรรณการของพนักงานฝ่ายปกครองหรือกองกลางไป ถ้าเห็นว่า
ราคาของเวลาที่เจ้าพนักงานทำให้สมควรแก่บริการความคงคงจึงอาจยกพนักงานสอบสวนขึ้น
ดูบ้างซึ่งเขาจะเห็นสมควรที่จะกล่าวหาว่าผิดด้วยหรือไม่ ก็ถือว่าถ้าเราทำงานโดยความเห็น
ชอบใจแล้ว การไต่สวนก็ย่อมจะระงับลง เพราะฉะนั้นเจ้าพนักงานจึงควรใช้ความ
ถี่ใจดู การบริการแก่ประชาชนที่สมควรแก่เวลาที่มีต่อไป.

14. ๓๓ ๒.

ร.ต.ท. สงคราม ศุภสิทธิ์ (เลข) : ข้าพเจ้าขอเรียนเสนอว่าสภาฯ นี้
ว่า การที่มีผู้เสนอหมายนี้มากก็จะต้องให้พิจารณาว่าสมควรหรือไม่สามารถเข้าพนักงานสอบสวน
และพนักงานชั้นการที่ข้าราชการผู้ต้องหาไว้ภายใน ๒๐ วันนับเป็นการสมควรหรือควรลดลง
เหลือ ๗ วัน และให้อำนาจศาลสั่งตั้งผู้ต้องหาไว้เป็นระยะ ๗ เดือนนั้นจะลดลงมาเหลือ
๗ เดือนหรือ ๑๖ วันนั้นเป็นการสมควรหรือไม่ เป็นจุดเท็จจริงในเวลาที่เราจะออกหมาย
ความจับ แต่ในภาวะที่ข้าพเจ้าได้เคยเป็นพนักงานสอบสวนมาเป็นเหตุผู้ต้องหาในทาง
คดีนี้ ที่เราเอาข้อเท็จจริงมาพูดก็เห็นว่า การที่เราทำสมมติไปก่อนแล้วพนักงาน
และพนักงานชั้นการนั้นสามารถหรือสมควรที่จะทำงานได้ภายในระยะเวลาที่กำหนดไว้หรือไม่
หากไม่หรือว่าน้อยไป ส่วนผู้ที่เสนอเห็นว่ามากไป ที่ที่ที่เห็นว่าเป็นการสมควรหรือไม่
ก็ข้อเท็จจริงก็ว่าท่านผู้แทนคุณสภาฯ นี้บอกว่าเป็นคดีน้อยก็ไปโดยให้ประกันและนำเป็น
คดีไป ก็ต้องรีบเสียก่อนการสืบสวนและสอบสวน คือมีคดีไปการประหารเห็นท่านเคยได้พบ
ความ คิดแล้วจะจับผู้ใดที่จะระงับเราในที่นี้คิดว่าจับไม่ได้ ความประหลาดวิธีพิจารณาคดี
ศาลอาญามีการไปโดยมากไม่ได้เลย ไ้การระงับความผิดซึ่งคดีที่กรมรักษาความปลอดภัย
พิจารณาได้วิธีในระยะเวลาของวิธีพิจารณาคดีว่าท่านนั้นแล้ว การที่จะจับกุมนั้นจะต้อง
มีหลักฐานมาก ไม่อย่างพนักงานสอบสวนจะจับกุมแล้วจะขอตัวหรือว่าถ้าจะไปโดย
ตัวแล้ว ท่านผู้กล่าวกรณารายนี้เปรียบเป็นสภาฯ มาแต่สิ่งการที่ถือการไว้ ๒๐ วันแล้วนั้นและถือ

การรพาคิดที่ ที่มีบิดาจะเพาะพนักงานสอบสวนท่านผู้กล่าวก็เคยเป็นนายอำเภอมาแล้ว
 ที่มีบิดาการสอบสวนบางครั้ง 3 เดือนยังไม่พอ เพราะบิดาคิดว่างานได้เกิดในท้องที่ผู้สัน
 นางโอดเห็นในทางจริง รักแล้วทำผิดจริง ๆ เช่นผู้ต้องหาวิสารภาพว่าได้มีคนค้าขายจริง
 ค้าขายเกินเวลาเกินเดือนโค่นไม้ที่แต่งตั้ง เมื่อคดีนี้โค่นส่งไปยังพนักงานสอบสวน
 พนักงานสอบสวนจะร้องไปฟ้องที่เกิดเหตุซึ่งเป็นเวลาถึง 2 - 3 วันก็มีเพื่อไปคดีสถานที่
 เกิดเหตุเพื่อไปเอาเงิน เมื่อได้ปีมาแล้วก็จัดการบรรพติดกัน นับเป็นเวลาถึง 3 วันแล้ว
 กว่าจะกลับมาอีก 3 วัน แล้วกว่าจะมาถึงพนักงานอัยการก็หมดแล้ว 7 วัน แล้วถ้า
 ปล่อยให้ไปสำรวจที่ความคุมญาติคดีกฎหมายอีกที่ได้ปล่อยผู้วิสารภาพไป ความจริงในเรื่อง
 อย่างนี้ 15 วันยังไม่พอ ที่กำหนดให้พนักงานสอบสวน 12 วันแล้วให้พนักงานอัยการ
 อีก 3 วันยังไม่พอ

ส่วนท่านผู้เสนอและท่านผู้สนับสนุนนั้นบอกว่า เพื่อความสุขศิวิธรรม เป็นระ
 ความสุขศิวิธรรม ถ้ามานกว่าเราไม่ไว้วางใจ ๆ สอบสวนลวง ๆ ไปแล้วไม่ใช่ว่าผิดก็เสีย
 ความจริงที่มากแล้วอัยการไม่สั่งฟ้องศาลปล่อยเพราะหาพยานหลักฐานไม่เพียงพอ
 เราไม่เสียความผิดที่คนทำผิดแล้วเราต้องปล่อยไป ที่มีเรื่องได้ผู้ตรวจหาผิดแล้วเรา
 วิชาสอบสวนแล้วส่งไปให้ตำรวจผู้คุมประพฤติให้สอบสวนสอบสวนแล้วผู้คุมประพฤติ
 ราชการผู้คุมและผิดความสุขศิวิธรรม ที่มีถ้าคนนั้นไม่ทำผิดละมีผู้กล่าวหาและมีหลักฐานแล้ว
 เรากลับสอบสวนส่งไปโดยไม่สอบสวนให้พยานฝ่ายผู้ต้องหาได้รับความสุขศิวิธรรมบ้างและ เมื่อ
 ไปถึงศาลจำเลยนำพยานมาเอาข้อเท็จจริงเข้าข้อเท็จจริงศาล เราก็จะเสียไปเพราะเจ้า
 พนักงานนั้น เป็นทั้งใจหนึ่งละ จำเลย ส่วนการออกกฎหมายก็มีได้มีคดีสืบเรื่องราชทัณฑ์
 ที่ท่านว่าดี เพราะฉะนั้นเจ้าของวิจวอนทอสภา ๆ นี้ว่าที่นั่นยังน้อยไปเสียอีก ที่ท่าน
 ว่าที่คุมขังนั้นอีกแต่ในก็เป็นจริงของท่าน ที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะเราไม่มีที่ทางที่จะทำให้ออกไป
 ระโทษฐานเช่นนั้น เพราะฉะนั้นเจ้าของวิจวอนทอสภา ๆ นี้ว่าที่นั่นยังน้อยไปเสียอีก เพราะ

14.4๑ น.

นายสินทร สิงหนคร (เขียนใหม่) : ความที่ท่านผู้สูงสุดคัดค้านกล่าวเมื่อก็มี
 ข้าพเจ้าสงสัยว่าไม่ตรงกับประเด็นในเรื่องนี้ เพราะเหตุที่ว่าสงสัยกับและที่รับสารภาพ
 แล้วก็ยังตั้งอยู่เป็นเนิ่นนานเรื่องหนึ่ง ถ้าหากมีเหตุสมควรแล้วจะสั่งทำไรก็ได้ แต่เราควร
 จะกำหนดว่าเป็นเวลา 4๘ ชั่วโมงอย่างที่ผู้เสนอ ๆ ยึดหรือไม่ และข้าพเจ้าปลาใจอีก
 อย่างหนึ่งว่าที่รัฐบาลท่านบอกว่าเป็นไม่สามารถจะทำได้ เราลองคิดว่าพระราชบัญญัติฉบับที่สอง
 ตอนที่ ๒457 ซึ่งได้ขึ้นมา ๒1 หรือ ๒๒ ปีจนถึงเวลาใช้ประมวลวิธีพิจารณาความอาชญาใน
 บทบัญญัติของพระราชบัญญัติฉบับนี้ที่ข้อความชัดเหมือนกันว่าให้ซึ่งผู้ต้องหาลงโทษภายใน 4๘ ชั่วโมง
 เว้นแต่มีเหตุจำเป็น ก็หมายความว่าผู้ต้องหาจะอยู่ในมือของผู้จับกุมจนครั้งแรกเพียง
 4๘ ชั่วโมง ในเวลาในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ก็ไม่มี ไม่มีกรมตำรวจมีเพียงผู้คุมคนเดียว
 ที่ได้เป็นนายอำเภอ หมายความว่าแต่เป็นปลัดอำเภอหัว ๆ ไปอย่างในเวลานี้เลย ทำไมในเวลา
 นั้นเขาทำกันได้จะว่าเป็นเพราะอะไร เพราะว่ามีผู้ต้องหาหรือผู้ร้ายนั้นมากกว่าผู้สอบสวนหรือ
 ข้าพเจ้าเห็นว่ามันไม่เข้ม เพราะที่ว่าข้าพเจ้าเห็นว่าผู้สอบสวนคนเดียวคือปลัดอำเภอหัวทุกแห่ง
 ทุกอำเภอก็มีความรู้ในประมวลวิธีพิจารณาอาชญาหรือเนติบัญญัติ ทำไมเวลาก่อนนั้นทำได้ส่วนเวลา
 นี้ทำไม่ได้ ข้าพเจ้าเห็นว่าเหตุผลของผู้เสนอสมควรอย่างยิ่งที่เราจะรับในเรื่องนี้ เรามี
 การปกครองโดยระบอบประชาธิปไตย ปกครองโดยสภาเร้นนี้ก็ควรจะเป็นรูปองค์กรในใจซึ่ง
 และสิ้นในการที่ควรจะมีคนไว้เป็นเวลาช้านานเกินกว่าเช่นนี้หรือไม่ ข้าพเจ้าคิดว่าควรจะ
 มีหลายคนมากรวมคดีเรื่องนี้ไว้ในรัฐธรรมนูญด้วยซ้ำไป เพื่อป้องกันสิทธิเสรีภาพของประ
 ชาชน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าข้อนี้สมควรอย่างยิ่งที่จะร่วมหลักการซึ่งว่าทำไม่ได้มัน
 ข้าพเจ้าคิดว่า เป็นความสามารถ และความสามารถในครั้งนั้นทำไม่ได้และทำได้นั้นเป็น
 เวลาถึง ๒๐ ปี และทำไมเวลานี้ที่พูดกันว่าเรามีคนที่สามารถที่จะทำการสอบสวนแล้วทำไม
 จึงทำไม่ได้ ที่รัฐบาลบอกว่ากลัวเสียหลักฐานถ้าแม้ว่าปล่อยไป ในข้อนี้เราก็สามารถที่จะ
 ทำได้โดยเขียนกฎหมายที่ได้ข้อความชัดเจนว่าถ้ามีเหตุสมควรไม่ให้เชรณินก็ได้ ถ้าเราจะมี

ถึงการสอบถามที่ว่าปล่อยคนผิดสัก 1๐ คนดีกว่าลงโทษคนที่ผิดคนหนึ่งแล้ว ข้าพเจ้าก็คิดว่า
ผิดตาข้อนี้ก็จะไม่สมควร เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอสนับสนุนผู้เสนอว่าควรจะมีวิธีจัดการและ
ขอวิงวอนสภาฯ นี้ว่าควรจะมีคนออกผู้ต้องหาที่ถูกจับมาให้มีมาก.

14.๕3 น.

นายปรีดาส จูฑามาศ (ธรรมณี) : ข้าพเจ้ารู้สึกเสียใจมากที่จะต้องคำนึงถึง
ของเพื่อผสมสมาชิกประเภทที่ 2 และคำนวณความผิดเพี้ยนของเพื่อผสมสมาชิกฯ ที่คุ้นเคยกันมากด้วย
ความจริงทั้งผู้ใดจะไม่คำนึง แต่เมื่อใดสิ่งแล้วที่คนไม่คิด โดยเหตุที่ข้าพเจ้าเคยผ่านงาน
และเคยถือตัวกับข้อเท็จจริงมาบ้างผู้ใดเหมือนกัน ข้อเท็จจริงที่ผ่านผู้เสนอมานั้นก็มีเหตุผล
อยู่บ้าง แต่เหตุผลของท่านยังเหมือนลอยโผล่กัน วิธีการต่าง ๆ ที่ท่านถวิลเอ่ยไว้
เป็นเป็นวิธีการของบุคคลผู้ทำงาน อย่างที่ท่านวิพากษ์กันมาว่าทำให้อำนาจไม่มากแล้วเจ้าหน้าที่
จะหาเหตุเก็บยอมเจตน์ ความจริงกฎหมายวิธีพิจารณาความอาชญาไม่ถ้าท่านใคร่จะควบคุม
หลาย ๆ คนแน่นอนเอาใจจดจ่อกับพระราชบัญญัติใหม่จริงดังแล้วจะเห็นได้ว่า วิธีพิจารณาความ
อาชญาได้ปรับปรุงไปใหม่ไปใหม่โอกาสแก่ผู้ต้องหาตามกฎหมายหรือการจับกุมคุมขังนั้น ข้าพเจ้าขอเรียน
ว่ากฎหมายไม่เคยเขียนให้จับได้ที่จะติดก็คือ เท่าที่ได้ผ่านแล้วนั้นก็เกือบจะโทษของประธา
ชนนั่นเอง ที่จับ ๆ ไปนั้นก็เกือบจะโทษของประชาชน แล้วทำไมจึงว่าเกือบจะโทษของ
ประชาชน ทั้งนี้ก็เพราะว่าเราจะรักษาไว้ซึ่งความสงบราบคาบของแผ่นดิน มีเหตุผลของ
การจับ และการจับเป็นอยู่ที่เกรงมือของรัฐบาล อย่างเห็นว่าเกรงมือของรัฐบาลไม่มีจุด
นี้ท่านอาจจะคิดว่าเสียไปหมดทั้งเมือง แล้วไปแต่ทั้งหมดทั้งชาติ ความจริงแล้วข้าพเจ้าทำงาน
นี้ซึ่งมีมากมาย ใจว่าเราจะเข้าไปทั่วเมือง เพราะว่าเจ้าหน้าที่ต้องรัฐบาลที่ได้สั่งสรรหขึ้น
มาพิจารณาความบุคคลธรรมดาโดยใคร่ครวญและใคร่ครวญคัดเลือกจากคุณวุฒิและความสามารถ
ที่จะให้ความมั่นใจแก่ประชาชนอยู่แล้ว ที่มีโดยหลักการและเหตุผลข้อเท็จจริงที่ผ่านได้
มาเป็น ข้าพเจ้าอยากจะขอสรุปให้สั้น ๆ แต่เพียงว่า วิธีการที่ฝ่ายสนับสนุนอ้างเมื่อสัก
ข้าพเจ้าอยากจะได้ยินลงไปอีกครั้งหนึ่งว่า ถ้าหากว่าท่านยังเห็นหมายอำนาจอย่างเมื่อสัก

ท่านจะไม่ยื่นคืนในเขตกิจการอื่นที่ เราจะห้ามสองส่วนในงานของท่านดูว่าเราห้า ไม่มีโทษไหม
 เราจะไม่ห้าท่านที่ไม่สามารถที่จะไปพร้อผู้ที่มีวิชาพิเศษที่จะรู้ได้ เราจะไม่เขียนหาคนที่
 งามเกินห้าได้ง่าย แต่อย่าลืมว่าอิทธิพลของผู้ร้ายไม่กำลังถูกความ มันไม่ไปถ่ายเลือดออก ๆ
 แต่หากว่า มันเป็นอันเลือดจริง ๆ ทะยานหลักฐานเพียงมันสุดที่จะกลับผู้รู้คว่าที่เดียว อย่า
 ว่าเราจะไม่รับถ่ายเลือดห้าคนในสอง วันจับได้ไหม เหตุผลเหล่านี้แหละที่^{ข้อ}ทำให้เป็นโทษนัก
 งานเจ้าหน้าที่เกิดว่า ที่จับไม่ได้รวดเร็วไม่มีไปโทษยอมความสามารถหรือหม่อมสมรรถภาพ
 เราทุกคนคงรักได้ เว้นกฎหมายศกกับมาแล้วว่ากฎหมายศกของไทยเรามีสมควรเหมือนอย่าง
 เมืองนอกเขาหรือเปล่า ประเทศไทยเรามีอะไรที่แห่งไปมาขึ้นเจริญขึ้นหรือเปล่า แต่จะ
 คำนวณขึ้นผู้ช้เจริญไปส่วนวันก็มี สมยชีวาระบานอยู่ทางกับสหประชาภค ว่าเราจะไปชะยานค
 ละปรากกินเวลากี่วัน โดยความจริงใจแล้วเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลเป็นอันคน เจริญขึ้นก่อนหน้า
 ที่คิดว่าในฐานะที่เราได้มาปริมาณของรัฐบาลแล้ว เขาคงทำหน้าที่ด้วยความเสียสละผู้รู้

ที่เป็นหลักประกันเงินเกี่ยวกับผู้แทนราษฎรที่กระทำความผิดที่สมทบวงจนเช่นเดียวกับ
 ที่ทำว่าทำราชการกับต่อผู้ต้องหาว่า ถ้าผู้ต้องหาไม่มีความจริงแล้วข้าพเจ้าก็เชื่อว่าคงจะ
 ไม่หารุณเป็นอันขาด ข้าพเจ้าเองก็เห็นใจผู้ต้องหาเข็อนกินและก็มีอยู่ว่าข้าพเจ้าถึงบาง
 คนนั้นก็ใจที่ไม่ขาวสะอาดนักก็หาใช่ว่าเราจะไม่ขาวสะอาดไปทั่วเมืองผู้ต้องหาได้ นี้แหละ
 เป็นข้อแก้ตัวข้อของใจของท่านโดยที่เราจะอย่างถึงในด้านการสมยอมเวลาที่ ทางอำเภอ
 กิ่งอาจหาเครื่องมืออีกหลายอัน และข้าพเจ้าเองก็สงสัยที่กระทรวงมหาดไทยที่ควบคุมงาน
 มาค้นหาหลายอันแต่มีเครื่องมือไม่พอ แล้วเราจะมารวมรักให้ทำงานเท่ากันวันเท่านี้วันจะมีอัน
 ร้ายไปไหนหรือ และโดยที่เราอย่างถึงข้าพเจ้าขอเป็นันได้ว่าดิฉันคิดว่าแล้วขอแก้ไข
 ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาชญาของท่านผู้แทนผู้หนึ่งคือผู้แทนเสนาบดี ท่านอ้างเหตุผล
 บอกว่าเนื่องจากพนักงานสอบสวนไม่เพียงพอถึงกับเอากรมการอำเภอมาสมยอมแล้ว อันนี้
 เรารักและเห็นแล้วว่าเครื่องมือเรายังมีไม่พอ ท่านส่งงานสวย ๆ มาให้แต่ท่านไม่ส่งเครื่อง
 มืองานจะไม่ได้อ่างไร และอีกอย่างหนึ่งข้าพเจ้าขอสรุปว่าเราอย่าไปกล่าวถึงเขียนและอย่า

บุคคลอื่น แต่ในทางปฏิบัติแล้วความแล้วในกรณีคือเท็จจริงซึ่งแลเห็นกันง่าย ๆ ว่า คนที่ไม่
มีความคิดใดๆก็ไปคิดสงสัยโดยไร้สาระเหล่านี้เป็นจำนวนมากทีเดียว ข้าพเจ้าไม่สนับสนุน
อย่างนี้เรื่องที่ว่า ๓ ที่ว่าเป็นจะ ล่องระบบหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ แต่ขอฝากความ
คิดเห็นไว้ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยไปคิดดูบ้างว่า อย่าให้ลวงเมืองทั้งหลาย
ด้วยเรื่องอันที่กล่าวถึง เจ้าหน้าที่ฝ่ายตำรวจมิใช่จะเข้าไปเสริมแรงบุคคล เราอาจจะ
ดูกันตรงกันข้ามว่าเจ้าหน้าที่ฝ่ายตำรวจนั้นไม่ดีทุกคน แต่มีส่วนน้อยก็ได้ เพราะฉะนั้น
ขอประณามในเรื่องนี้ซึ่งในใจเป็นจะต้อง เป็นกฎหมายวิธีพิจารณาความอาชญา แต่ขอให้บุคคล
ประณามไว้บ้างเท่านั้นขอ

นายปรีชา จุฑามาศย์ (กรณี) : ข้าพเจ้าเห็นว่าคดีปรานีนั้นผู้
สมควรแล้ว เพราะฉะนั้นเพื่อให้เป็นไปตามของสภาฯ ก็ควรจะขอให้รัฐมนตรี
ประธานในคดีด้วย ผู้ใดเห็นด้วยให้กรับรอง

มีสมาชิกกรับรอง

ประธานสภาฯ : ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นว่าร่าง
แห่งร่างพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาอาชญา ขอให้ไปคัดค้าน

สมาชิกยกมือ 31 นาย

ประธานสภาฯ : ท่านผู้ใดเห็นว่าไม่ควรจะรับหลักการวิธีพิจารณาอาชญา
ขอให้ไปคัดค้าน

สมาชิกยกมือ 41 นาย

ประธานสภาฯ : ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นอันว่าตกไป ในวาระที่
ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมมีมติพิจารณาว่าสมควรจะรับหลักการวิธีพิจารณาอาชญา

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองค่ารักษาพยาบาลประชาชน
ในภาวะฉุกเฉิน พุทธศักราช ๒๕๕๐

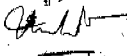
หลักการ

เพื่อคุ้มครองค่ารักษาพยาบาลประชาชนให้มีการครองชีพอยู่รอด

เหตุผล

เนื่องจากปรากฏว่า ค่ารักษาพยาบาลของประชาชนในระบอบนี้ค่อนข้าง
สูงเกินไป เป็นเหตุให้เกิดความยากลำบากและมีรายได้น้อยในวงจำกัด เศรษฐกิจ การบริการ และ
ราชการการเป็นต้น ทั้งนี้เพราะมีราคา จำนวน หรือวิธีปฏิบัติบางอย่าง ๆ ได้เฝ้าระวังตามภาระ
ทั้งตัวโอกาสแสวงหากำไรหรือรายได้พิเศษ โดยมิได้คำนึงถึงความเดือดร้อนของประชาชน
ผู้ร่วมขานเนื่องในส่วนรวม คนจนก็ยิ่งจนยิ่งขึ้น คนรวยก็ถือโอกาสสกัดเอื้อจากคนจน และกล่าวรวม
ถึงเงิน ก็มีสถานะสูงเพื่อถึงกว่าในเวลาปกติ หากความทุกข์ความสับสนวุ่นวายจากความเดือด
ร้อนของคนหมู่มาก การเหลื่อมล้ำค่าสูงในการครองชีพในระหว่างบุคคลหนึ่งเห็นใครก็ยิ่งหนักใน
หาทางป้องกันไว้ ความเดือดร้อนของประชาชนก็ยิ่งทวีขึ้น สันติสุขก็ให้เกิดความเดือดร้อนในทาง
ศีลธรรมโดยทั่ว ๆ ไป การโจรกรรมลักขโมยอื่น ความเดือดร้อนเช่นที่เห็นกันอยู่ หากไม่เหลียวแล
จำเป็นถึง ก็จะมีจุดอันตราย อันจะก่อให้เกิดความสงบเรียบร้อย ศีลธรรมอันดี และสันติสุขของประชา
ชน กฏหมายที่ในระบอบนี้ ก็โรยงัดไม่ไกล พึงมีได้เป็นที่เห็นเกรงกันผู้รับผิดชอบ มิใช่ผู้
และแม้ถึงราคาพยาบาลที่แพงกว่าประโยชน์โดยมิชอบ ฉะนั้นจึงเป็นการสมควรที่จะตรากฎหมาย
ขึ้นเพื่อคุ้มครองประชาชนให้มีการครองชีพอยู่รอด

ตำแหน่งผู้ถูกตั้ง

สนธิ พิมพ์

(ส่วน ก)

ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองค่าใช้จ่ายของประชาชนในภาวะคับขัน พุทธศักราช ๒๔๘๙

(พระปรมาภิไธย)

ควาไว้ ณ วันที่

. เป็นปีที่ ในรัชกาลปัจจุบัน

สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล มีพระบรมราช

โองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรคุ้มครองค่าใช้จ่ายของประชาชนซึ่งในขณะใดที่หวุดหวิดขึ้น เพื่อให้การครองชีพของประชาชนอยู่ในระดับอันสมควรสำหรับความเป็นอยู่อาศัย

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดยคำแนะนำและยินยอมของสภามหาบัณฑิต ทรงคือไป

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า "พระราชบัญญัติคุ้มครองค่าใช้จ่ายของประชาชนในภาวะคับขัน พุทธศักราช ๒๔๘๙"

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้บังมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในใ้กรมการขึ้นคณะหนึ่งประกอบด้วยประธานหนึ่งและกรรมการอื่นซึ่งรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้แต่งตั้งขึ้น มีจำนวน ไม่น้อยกว่า ๕ คน เรียกว่า "คณะกรรมการกลาง"

ในสวนจังหวัดใ้กรมการขึ้นคณะหนึ่งประกอบด้วยข้าหลวงประจำจังหวัดหนึ่ง ประธาน และกรรมการอื่นซึ่งข้าหลวงประจำจังหวัดแต่งตั้งขึ้น มีจำนวน ไม่น้อยกว่า ๔ คน เรียกว่า "คณะกรรมการส่วนจังหวัด"

ในสวนอำเภอใ้กรมการขึ้นคณะหนึ่งประกอบด้วยนายอำเภอเป็นประธาน และกรรมการอื่นซึ่งคณะกรรมการส่วนจังหวัดแต่งตั้งขึ้น มีจำนวน ไม่น้อยกว่า ๔ คน เรียกว่า "คณะกรรมการส่วนอำเภอ"

เมื่อข้าหลวงประจำจังหวัดหรือคณะกรรมการส่วนจังหวัด ได้แต่งตั้งคณะกรรมการส่วนจังหวัดหรือส่วนอำเภออื่นแล้ว ให้รายงานใ้คณะกรรมการกลางทราบ

คณะกรรมการประจำชุมชนต้องมีกรรมการประจำชุมชนไม่น้อยกว่าครึ่งจำนวน และมีองค์ประชุมได้ การวินิจฉัยใ้เห็นชอบไปความเสียหายจาก

ใ้คณะกรรมการส่วนอำเภอปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการส่วนจังหวัด และใ้คณะกรรมการส่วนจังหวัดปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการกลางหรือความใ้คณะกรรมการกลางจะได้อนุมัติหมาย

มาตรา 4 ให้ผู้มีประกอบการค้า หรือธุรกิจอย่างใด ๆ ในโรงค้าความความ
หมายแห่งประมวลรัษฎากร และผู้มีประกอบธุรกิจเงินกู้ยืมขนส่งทางน้ำทางบก มีหน้าที่แสดง
รายการค้าใบขายที่ประชาชนจะต้องเสียให้แก่คนหรือแสดงราคาค่าสิ่งของดังกล่าว โดย
ทำเป็นหนังสือลงนามชื่อเจ้าของ หรือผู้รับใช้ ในโรงค้าหรือธุรกิจนั้น เป็นสำคัญ เป็นค
ณะกรรมการส่วนอำเภอสองฉบับ ภายในสิบห้าวันนับแต่วันไซพระราชกฤษฎีกา และให้แสดง
รายการไว้ ณ ที่ซึ่งประชาชนจะตรวจดูได้ง่ายอีกด้วย

การ แสดงรายการตามความในวรรคก่อนนี้ ให้แสดงรายการ ในวันไซพระ
ราชกฤษฎีกา และในวันก่อนไซพระราชกฤษฎีกา ๖ เดือนอีกด้วย

เมื่อคณะกรรมการส่วนอำเภอได้มีรายการไว้แล้ว ให้เก็บไว้เพื่อเอาโทษน
งฉบับ ส่งไปยังคณะกรรมการส่วนจังหวัดหนึ่งฉบับ

มาตรา 5 ในกรณีการขายของสดหรือของบริโภคแก่คณะกรรมการส่วนอำเภอ
ตำรวจทางสิง-องที่มีขายกันอยู่ในวันไซพระราชกฤษฎีกา และในวันก่อนไซพระราชกฤษฎีกา
สามเดือน แล้วไม่มีอำนาจความเห็นชอบของคณะกรรมการส่วนจังหวัด กำหนดราคา
ปานกลางของราคาส่งของนั้น ๆ ได้

เมื่อได้กำหนดราคาปานกลางของสิ่งของตามความในวรรคก่อนนี้ ให้ คณะ
กรรมการส่วนอำเภอแสดงรายการราคาส่งของไว้ ณ ที่ซึ่งเห็นได้ง่าย

มาตรา 6 ให้คณะกรรมการกลางมีอำนาจประกาศกำหนดว่า ผู้ประกอบการค้า
ค้าหรือธุรกิจอย่างอื่นนอกจากที่บัญญัติไว้ในมาตรา 4 และมาตรา 5 ให้มีหน้าที่แสดงราย
การค้าใบขายที่ประชาชนจะต้องเสีย หรือราคาของอย่างใด ๆ ได้

มาตรา 7. เมื่อคณะกรรมการกลางได้ประกาศความในมาตรา 4 แล้ว โฆษกกรรมการส่วนจังหวัดมีอำนาจประกาศให้ผู้ประกอบการหรือธุรกิจของบุคคลประเภท หรือแต่ละประเภทตามประกาศของคณะกรรมการกลาง ภายในเวลาที่ใดในจังหวัดนั้น ให้แสดงรายการค่าใช้จ่ายที่ประชาชนจะต้องเสียหรือราคาส่งของ และให้นำมาตรา 4 มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา 8. โฆษกกรรมการกลางมีอำนาจสั่งห้ามค้าเป็นการหรือประกอบธุรกิจของใด ๆ ภายในเวลาเท่าใด ทั้งนี้โดยพิจารณาเห็นว่า เป็นทางทำดีประชาชนของเสียควรจ่ายสูงและพูนเพื่อย

มาตรา 9. ห้ามมิให้ผู้ใดเรียกร้องค่าใช้จ่ยที่ประชาชนจะต้องเสียหรือความถนัดสิ่งของเกินกว่าราคาที่แสดงรายการไว้แล้ว

มาตรา 10. เมื่อมีเหตุข้อสิ่งของเพื่ออุปโภคบริโภคเป็นจำนวนมากสมควรผู้จำหน่ายรายใดในบัญชีชื่อความราคาพิเศษแล้ว

มาตรา 11. ผู้มีหน้าที่ปกครองหรือดำเนินการตามบังคับหน้าที่ จะมิได้เสนอหรือประกอบธุรกิจหรือดำเนินการความปรกติกให้ค้าใด ในเมื่อได้รับคำสั่งเห็นความสมควรที่แสดงไว้

มาตรา 12. ผู้ชายหรือผู้ประกอบธุรกิจหรือดำเนินการตามบังคับหน้าที่มีสิทธิหรือร้องขอต่อคณะกรรมการส่วนอำเภอ หรือยื่นคำขอจ่ายหรือราคาส่งของใด ในการนี้ให้คณะกรรมการมีอำนาจวินิจฉัยสั่งให้โดยอนุมัติของคณะกรรมการส่วนจังหวัด

มาตรา 13. ราษฎรผู้มีสิ่วใดสิ่วหนึ่งมีจำนวนในครอบครัวหนึ่งร้อยคน มีสิทธิขอขึ้นค่าทำกรของขอต่อคณะกรรมการส่วนอำเภอให้ลดค่าใช้จ่ยหรือราคาส่งของใด ในกรณีนี้คณะกรรมการมีอำนาจวินิจฉัยสั่งให้โดยอนุมัติของคณะกรรมการส่วนจังหวัด

มาตรา 14. เมื่อคณะกรรมการส่วนอำเภอมีคำสั่งอย่างไรก็ตามความในมาตรา 13 มาตรา 15 แล้ว ผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องของชายหรือหญิงหรือผู้รับทำการตามพระราชบัญญัติว่าในการค้า 15 วัน นับแต่วันที่ได้รับทราบคำสั่ง คำวินิจฉัยของรัฐมนตรีให้เป็นดี

มาตรา 15. คณะกรรมการกลางมีอำนาจ ด้วยความเห็นชอบของรัฐมนตรีรับราชการตามพระราชบัญญัติขึ้นหรือลดค่าใช้จ่ยที่ประชาชนจะต้องเสียหรือราคาส่งของใด เมื่อเหตุอันสมควร

มาตรา 16. ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของใด ๆ ในมาตรา 4 มาตรา 7 หรือแสดงรายการเท็จ มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 1000 บาท หรือจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา 17. ผู้ฝ่าฝืนคำสั่งของคณะกรรมการกลางที่แสดงห้ามตามความในมาตรา 6 มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 1000 บาท หรือจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา 18. ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการกลางในมาตรา 10 หรือฝ่าฝืน

ยอมประณามธุรกิจ หรือคำเป็นทางการประกันหน้าที่ตามสัญญาในมาตรา ๒๒ มีความผิดต้อง
ระวางโทษปรับไม่เกิน ๑,๐๐๐ บาท หรือจำคุกไม่เกินสองปีหรือทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา ๒๑ ผู้ใดเรียกร้องสถานีวิทยุที่ประชาชนจะต้องเสีย หรือจำหน่ายสิ่ง
ของเกินกว่าที่แสดงรายการไว้ตามสัญญาในมาตรา ๑๖ หรือเกินกว่าที่คณะกรรมการได้สั่งเพิ่ม
หรือลดค่าตามสัญญาในมาตรา ๒๑ มาตรา ๒๓ มาตรา ๒๕ มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่
เกินสามปี และปรับไม่เกิน ๕,๐๐๐ บาทอีกโทษหนึ่งด้วย

มาตรา ๒๐ นอกจากความผิดซึ่งต้องรับความที่ศาลพิจารณาล่วงหน้า ในผู้มีความ
ผิดเสียเงินค่าสินไหมชดเชยให้แก่ผู้แจ้งความเป็นจำนวนครึ่งหนึ่งของเงินค่าปรับ แต่ไม่
น้อยกว่า ๑๐๐ บาท ในกรณีพิพาทไม่ปรับ ในศาลวินิจฉัยสั่งในเรือสินค้าบนน้ำ แต่ไม่
น้อยกว่า ๑๐๐ บาท อีกโทษหนึ่งด้วย และให้ศาลสั่งริบของกลางหรือของที่เกี่ยวข้องด้วย

มาตรา ๑๙ การฟ้องเอาโทษความความในพระราชบัญญัตินี้ ให้ผู้เสียหายมี
อำนาจฟ้องคดีได้ด้วย

มาตรา ๒๒ ผู้สมรู้ในความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ให้ถือว่า เป็นตัวร่วมด้วย

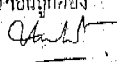
มาตรา ๒๓ ให้นำกฎหมายว่าด้วยการป้องกันการค้ากำไรเกินควร และกฎ-
หมายว่าด้วยการควบคุมเครื่องอุปโภคบริโภคและของอื่น ๆ ในภาวะสมมติ ในปัจจุบันซึ่งมีโดย
อนุโลมด้วย

มาตรา ๒๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการให้เป็นไปโดยพร-
ราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

(ลงชื่อ) ทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทน

- (ลงชื่อ) ชิต, ส.ภักดีศรี, กฤษณ์ บัวศิริวง, เขื่อน พงษ์วิวัฒน์, ๑.บำรุงพาณิชย์ ผู้รับรอง
- คุณิศ มุทธธรรม, ต่อถ กัมพารธรรม, สำมิอนุสาสน์, ส่วน พรหมประกาย
- เสียง ศิริจันทร์, เสวต-สุขแนวงาม, เลื่อน

สำเนาต้นถูกคอง

สุจินต์ สิงห์
แทน

15.๐8 น.

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (อุบลราชธานี) : ข้าพเจ้าจากเขตบึงขาคะระราชภัฏนครราชสีมา
 คุยคุ้ยแกล้งให้จำของประชาชนในภาวะคับขัน ทุกข์ทรมาน ๒4๓๐ โศกเนติศาสตร์ให้ยอม
 ครอบงำให้จำของประชาชนในภาวะคับขันที่มีภาวะครองสิทธิ์ด้วยดี เหตุผลในการ
 เสมอว่ากระบวนวิธีเกิดในใจเจ้าขอเรียนต่อที่ประชุมที่ว่า ร่างพระราชบัญญัติความรั่วรั่ว
 ข้าพเจ้าเห็นว่าในกรณีที่ได้มีการจัดมอบของอยู่ข้างหนึ่งน่าจะได้มีการ เฝ้าเก็บรักษาดีดึก
 อย่างไรหรือหลายมาทราบ ว่าแต่ที่ว่านั้นไม่มีเรื่องรายละเอียดไม่ชัดถ้อยชัดคำของ
 ระเบียบที่ ในกรณีที่สภา ฯ นี้ได้พิจารณาว่าร่างพระราชบัญญัติความรั่วรั่ว
 นายเถื่อน ทงษ์ไธสง โหม้น ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการ ฯ นี้ยอมจะให้ความรั่วรั่ว
 บุคคลต่างอาชีพ ต่างชั้นกัน ในลักษณะที่จะให้ความเป็นเอกเป็นใจในระบอบชนชั้นอยู่ใน
 ประเด็นโดยสม่ำเสมอทุกอัน หลักที่สภา ฯ นี้เดิมถือว่า การที่คนในจะอยู่ร่วมกัน
 จะถือหลักสมัครสมานสามัคคี โยชนและสามัคคี เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงได้เขียนข้อความที่
 หมายว่า เป็นเครื่องประกอบในการร่างกฎหมายขึ้น เราทุกคนก็อยู่แล้วว่าโดยจริง
 ที่กล่าวไว้ข้างต้น ฯ ในการครองสิทธิ์ของราษฎรซึ่งเรียกว่า กว้าง ๆ ว่าคือการครองสิทธิ์ของ
 นั้นได้ทั่วของเวลานั้นเป็นสำคัญ ทั้งนี้ย่อมจะก่อความเสียหายให้แก่บุคคลผู้ที่ไม่ได้อยู่
 เป็นว่าควรควร ทนทาน คำว่า และผู้ที่ยากจนทั้งหลาย ถ้าเราได้เขียนเกี่ยวกับ
 ของราษฎรนั้น ถ้าราษฎรที่มีรายได้เพียงเดือนละ ๓๐ บาท หรืออยู่ประมาณหนึ่งปีก็ได้เพียง
 เดือนละ ๓๐ บาทนั้นก็ย่อมสามารถที่จะไปรายได้ที่มีอยู่นั้นเป็นเครื่องรับอยู่ได้คือ
 แต่เมื่อต้องการได้เกิดขึ้นแล้วเราจะได้เห็นว่าการครองสิทธิ์ของราษฎรในวิธีหนึ่ง ๆ ขึ้นเป็น
 ลำดับ ทั้งนี้จะเห็นได้ว่าในระบอบของสงครามาได้มีการควบคุมสินค้าต่าง ๆ เพื่อให้
 สินค้าขึ้นไม่ให้เห็นราคาสูงเกินไป และราษฎรผู้ที่มีประโยชน์ในทางอาชีพและหน้าที่
 ส่วนมากในสมัยหนึ่งก็รู้สึกว่า การลดเสวีราคาของผู้ที่เป็นอาชุนในขณะนั้นและการที่จะคุ้มครอง
 ความดูแลที่จำเป็นของประชาชนนั้นจะต้องก่อให้เกิดความดีและก่อให้เกิดความเสียหายของ

ประมาณ ๗) จึงระบอบที่เรารู้จักคือระบอบเสรีนิยมโลกไม่ได้หมายความว่าของเสรีนิยมโลกเสรีโลก
และผู้ที่มิใช่เกี่ยวข้องกับอารยธรรมของตะวันตกได้ถือระบอบเสรีนิยมเสรีภาพ โดยเราถือว่ามีหลัก
เสรีภาพในกรณีเช่นนี้เราจะไม่ได้ถือว่าบรรดาผู้ที่มิใช่ชาวตะวันตกและผู้ที่มาจากต่าง ๆ เช่น
ชาวอาหรับมุสลิม ได้รับความเดือดร้อนอย่างจริงจัง ยิ่งในปัจจุบันนี้เราจะเห็นได้ว่าบรรดาได้มี
คำกล่าวหาได้อย่างแน่นอนที่เราจะได้เริ่มเริ่มต้นให้เสรีภาพเสรีเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่แก่ทุกคนแล้วมา เมื่อเรา
ได้คิดอย่างนี้ ๆ ไปแล้วก็เป็นรายปีได้คิดเพียง ๑๐๔ บาทเป็นค่าจ้าง ในรายปีได้ ๑๐๔ บาท
เห็นอย่างนั้น คำว่าราชการไม่อาจารยที่จะใช้รายปีได้ที่คนใดคนนี้ได้เริ่มว่าราชการส่วนที่ระ
บอบประชาธิปไตยอารยธรรมได้ โดยที่เราจะหาว่าและเขาได้คิดว่าเริ่มเรื่องเสรีภาพและ ๑๐
กลางนั้นแล้วเดือนมาเป็น ๑,๕๐๐ บาทต่อวันซึ่งกำหนดคิดแล้วจะเห็นได้ว่าว่าการที่คนได้เริ่ม
ความนี้ว่ามิใช่กับค่าเงินเลี้ยงของข้าราชการเหล่านี้

เราจะเห็นการที่เขาได้ปล่อยไปสินค้าต่าง ๆ ได้ถึงถึง ๆ จึงก็ย่อมจะเป็น
การจะปล่อยลงทั้ง ๑๕ ล้านในระหว่างที่เราได้ถือหลักเสรีภาพ ทำให้ผู้ขายผู้จำหน่ายเครื่อง
อุปโภคบริโภคหรือของอื่น ๆ และผู้รับใช้ เช่นต่าง เช่นพวกโรงหม้อและเขตรัฐ ชาวคิดเห็น
ว่าด้วยเหตุนี้ เราไม่ได้ขึ้นค่าบริการต่าง ๆ โดยอัตโนมัติ โดยไม่มีกรรมการควบคุมกันทั่ว ๆ ไป
ก็ยอมทำให้ความเดือดร้อนลง ๆ ยิ่งยิ่งขึ้น ผู้ที่ถือโอกาสจะหาว่าไรและรายปีได้คิดเพียง
อย่าง ๆ โดยคำนึงถึงแต่ความร่ำรวยของตนเองโดยมิได้คำนึงถึงความทุกข์ยากของประชาชน
ซึ่ง ๑๕ ล้านแล้ว ถ้าเราปล่อยไปละเลยไปโดยถือว่าบุคคลที่ถือโอกาสที่จะได้ผูกพันโดย
ประโยชน์ต่าง ๆ ได้ถือโอกาสหากินรีดเอาจากบุคคลที่มิใช่รายปีได้ด้วยซ้ำคิด เราจะเห็นได้ว่า
เพราะในปัจจุบันนี้บุคคลผู้ที่ร่ำรวยก็ยิ่งร่ำรวยยิ่งขึ้น ๆ มีการถืออยู่อย่างผู้เป็น สำนักรับ
ที่ภาคนี้ถึงจะแดงแดงแดงเป็นลำดับ ความเดือดร้อนทำสูงย่อมจะเป็นมากขึ้นเป็นลำดับ
ส่วนรับผู้ที่ไม่ใช่ในระบอบประชาธิปไตยและอำนาจราชการ เมืองแล้วจะเป็นได้ว่ามีการปฏิวัติขึ้น
ไม่เกิดขึ้นในเกียรติระบอบบุคคลคล้าย ๆ กัน แต่ด้วยระบอบของบุคคลก็ได้มีการแตกต่างกัน
มากกัน ๆ เช่นพวกที่ขาดจนหมดพวกที่ร่ำรวยและพวกที่จนก็จนลง เช่นอย่างในระบอบ

ที่พระอุทกองค์ท่านได้ทรงยึดถือหลักความสันโดษ ความสมัครสมานและยึดหลักที่ว่า บุคคล
 ที่จะอยู่ได้คือความสันโดษนั้น ควรจะยึดถือมีจริงเพียง ๔ เท่านั้น คือเรามีสถานที่ยืน มี
 เครื่องนุ่งห่ม มีอาหารการกินและยารักษาโรคก็เป็นอาหารเพียงพอ บุคคลทุกคนที่เกิดมาเรา
 เกิดขึ้นมาที่แก่เด็กของพวกเราเท่านั้น มิได้ลงมาโดยเอาทรัพย์สินเงินทองมาด้วย ถึงแม้ว่า
 เกิดมาจะมีทรัพย์สินและของอันอยู่ในโลกก็มีไว้ว่าบุคคลนั้นมีพระอุทกองค์ที่ตัวตัวนั้นเป็นเครื่อง
 ยึดถืออย่างสมบูรณ์แล้ว ถ้ามองว่าบุคคลผู้นั้นไม่ยึดถือโดยที่ตนสามารถจะครองใจสิ่งเราได้เป็นใน
 ประวัติศาสตร์ว่า บุคคลในสมัยหนึ่งก็อาจจะครองใจได้ เราจะต้องเห็นว่าเรายึดถือในเรื่อง
 ที่ว่าพระอุทกองค์ท่านทรงสั่งสอนไว้ให้ถือสันโดษโดยยึดถือหลักที่ว่าเรามีที่อยู่ เรามีเครื่องนุ่งห่ม
 มีอาหารการกิน มียารักษาโรคแล้ว เราควรจะทำมาถึงโดยทั่ว ๆ ไปว่า บุคคลทุกคนเมื่อ
 ที่เกิดมานั้นก็ควรจะต้องยึดถือโดยเท่าเทียมกันในเจตนารมณ์แห่งพระราชาธิปไตยอันสมบูรณ์ เราถือ
 หลักว่าเราควรจะเป็นเครื่องยึดถือโดยบุคคลทุกคน ไม่ว่าเขาถ้าเกิดเกิดใด ไม่ว่าเป็นกษัตริย์
 ธรรมดาและชนชั้นกรรมกรก็ตาม บุคคลเหล่านี้ก็ควรจะต้องยึดถือหลักว่าเราควรทำ ถึงแม้ว่าเรา
 จะเป็นคนที่มีชีวิตอันจนก็มีความก็ควรจะทำก็เท่าเทียมกันนั่นเอง เราถึงรักกันเยี่ยงพี่น้องซึ่งเกิดร่วม
 กันมาได้ก็ยิ่งจะเป็นของวิเศษยิ่ง โดยหลักของเรานั้นเราจะเห็นได้ว่าบุคคลเหล่านั้นถึง
 โอกาสแสวงหาประโยชน์เป็นอย่างมาก ถ้าเราไม่สร้างกำแพงไว้สำหรับที่จะให้ถิ่นเครื่อง
 อุปโภคบริโภคหรือทำให้จ่ายของประชาชนซึ่งมีผู้ใช้พิศว่าค่าบริการต่าง ๆ นั้น ถ้าเรา
 จะไม่สร้างกำแพงไว้สำหรับจะให้ทุกคนอยู่เยี่ยงเท่านี้ ก็เป็นสิ่งที่เราจะรวมกันไม่ได้ว่าอาหาร
 การกินเหล่านี้จะได้อิ่มทวีสูงขึ้นไปอย่างไร ขัณฑ์

ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลายก็จะต้องทราบทั่วทั่ว ๆ ไปไม่ว่า ในสมัยสงคราม
 โศกการวุ่นวายแล้วประเทศเยอรมันก็ได้มีเงินเฟ้อคือเงินกระดาษเป็นอย่างไร แล้วมาในสมัยปัจจุบัน
 ก็ท่านจะรู้สึกได้ว่าเงินเหรียญแห่งรัฐบาลจีนจึงยังมีค่าค่าค่าไปเพียงไร และค่าของข้าง ๆ
 ที่จะมีค่าของเงินเป็นอย่างไร ถ้าเราไม่สร้างกำแพงคุ้มครองค่าใช้จ่ายของประชาชน
 ในปัจจุบันนี้มิได้ขึ้นสูงขึ้นไป รัฐบาลก็มีหน้าที่ที่จะต้องทำอยู่โดยการพิมพ์ธนบัตรออกมาเรื่อย ๆ

ไม่ใช่ว่าเขาไม่เงินเข็ญที่มีเงินอุดหนุนในตำแหน่งถึงขั้นหัวหน้าแล้ว หัวหน้าเขาบอกว่าว่ารัฐบาล
อาจจะต้องสิ้นชีพิตักษัยซึ่งเป็นการลำบากของพวกเราเป็นอย่างยิ่ง ท่านอาจจะพิจารณาจิตใจโดย
ไม่คำนึงถึงผลประโยชน์ส่วนที่ท่านได้กับตนเองแล้วก็ได้ ในประวัติชีวิตของท่านเจ้าข้าตอนอยู่ในมหาสาร
ในสมัยที่ท่านเคยรับราชการเป็นเสมียนแล้ว ๆ ไปเป็นสิทธิพลีชีพว่า เข็มยี่ที่เราต้อง
ใช้สำหรับช่วยคนยากคนจนนั้นเรามีความจำเป็นต่าง ๆ มากมายในใจก็ต้องการที่จะหาเงินมาช่วย
ในขณะนั้นผู้ที่ได้เงินมาช่วยคนยากคนจนเป็นเงินสองสิบลบาทซึ่งเงินนี้ไม่ได้มาจาก ความเดือดร้อน
ในเรื่องค่าจ้าง ค่าจ้างต่าง ๆ เป็นอันว่าค่าแรงงาน ค่าจ้าง ค่าโดยสาธารณะงานอื่น ค่าโดยสว
รณโดยค่าจ้างอื่นอื่น ๆ ในตำแหน่งที่ควรจะได้จ่ายก็ไม่มีเงินที่จะหาเงินมาช่วย
แต่โดยความในทางใจก็มีใจที่จะช่วยเหลือคนยากคนจนในใจจะช่วยเหลือในใจก็คิด คิดในทางทำ
การจะอย่างไรไปแก้ปัญหานี้ว่า ถ้าเราช่วยคนยากคนจนแล้วเกิดเวลาฉุกเฉินเราไม่สามารถจะ
มีเงินนำมาใช้ก็ไม่ได้เสียเงิน แต่อย่างไรก็ตามในใจก็คิดว่า ถ้าเราช่วยคนยากคนจนแล้ว
ก็จะมีคนมาช่วยเราในยามฉุกเฉิน คือจะมีความจำเป็นก็จะมีคนมาช่วยเราแล้ว เราหาเงินมาและค่า
จ้างให้ต่าง ๆ ที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้ก็ต้องมีเงินช่วยคนยากคนจนด้วย แต่จะเกิดเรื่องขึ้นในใจก็
คิดว่าเงินที่มีก็หมดไปหมดแล้วจะไปอย่างไรดีถ้าเราช่วยคนยากคนจนแล้วเกิดเวลาฉุกเฉิน
อย่างไรก็หาเงินไม่ได้อย่างอื่น ๆ ในใจก็คิดจะไปทำการช่วยเหลือคนอื่นว่าเราหาเงินมาช่วย
หรือจ้างคนมาช่วยหรือจ้างคนมาช่วย เราทำ ท่านเรียกค่าจ้างในใจอยู่อย่างไรก็ได้เป็น
คนอย่างนั้น ในกิจการที่จะทำไปก็คอยดูที่การของรัฐบาลบ้าง เราทำใจจะไม่ได้กับความเดือดร้อน
แก่ประชาชน

ในการที่เราสร้างกำแพงมิให้เงินค่าจ้าง ๆ ต้องเงินที่สูงขึ้นแต่เงินจะเป็น
ประโยชน์แก่ราชการ โดยที่เราจะอย่างถึงกันแล้วบุคคลหลายแห่งก็อาจจะลดหย่อนการ
ในการที่จะแสวงหาประโยชน์เช่นเป็นอันว่า พอได้ก็เข้ารัฐบาลหรือรัฐบาลจะหา
คำสั่งให้รัฐบาลว่าจะมีเงินค่าจ้างบ้างก็คิดบ้าง ก็เมื่อผู้ใดจะกล่าวถึง ~~๒๕๕๕~~ / ๒๕๕๕ / ๒๕๕๕ /
ก็ถามเงินนั้นไปซื้อสิ่งของจำเป็นราคาขึ้นแต่ในท้องตลาดขึ้น ๆ ก็คิดต่อไปว่าว่ารัฐบาลได้

มองว่าเราขาดความซื่อสัตย์ได้มองว่าเรามีเงินเดือนจากราชการก็ เบนก็ก็เป็นเหตุ
ให้เราวางใจไม่ได้สูงถึงขั้น ข้าพเจ้าได้พบกับท่านสมาชิกประ เภสที่ ๒ อันหนึ่งจากคำชี้
ว่าระดับเงินเดือนจากราชการนั้น ท่านสมาชิกประ เภสที่ ๒ ได้กล่าวว่า หนึ่งซึ่งขณะ
เขียนกระดาษ ๒๐ สาขาฯ ภาคจังหวัด ๒ นี้ต้องมีธรรมาวุธ ๒๐ สาขาฯ ข้าพเจ้า
ถามว่าเพราะเหตุใด ก็ได้รับคำตอบว่า ข้าพเจ้าจะต้องรับผิดชอบเงินเดือนจากราชการ
ก็ค่อนข้างจริง แต่ถ้าท่านทั้งหลายจะยอมรับ เพราะเราไม่มีค่าของกับราคาสินค้าและ
ค่าใช้จ่ายของประชาชนเหล่านี้ ถ้ามีความเคลื่อนไหวในทางการ เมืองเล็ก ๆ ๆ
น้อย ๆ บูดบ้าง ๆ ก็ด้วยเหตุโลกาภิวัตน์ที่ระลอกความก้าวหน้าของตนเอง ก่อ
ความเดือดร้อนแก่ประชาชนทั้งหลาย ถ้าแม้ว่าเรามีอำนาจที่แผ่กว้างขวาง ข้าพเจ้ามีความ
เคลื่อนไหวในทางการ เมืองกลาง ๆ แล้ว เขาก็ย่อมจะขึ้นราคาสินค้าไม่ได้ตามใจชอบ คือ
บางท่านอาจจะพูดถึงเรื่องปริมาณสหภาพ คือว่าจริง ๆ แล้วไปหาขายแก่คนอื่น ๆ กรรม
การเหล่านี้จะพิจารณาให้ถึงความสมควร เพราะว่าเราจะเป็นแล้วที่เราจะสร้างกำหนด
สำหรับราคาสินค้าให้เหมาะสมตามปัจจุบันนี้แล้ว ข้าพเจ้าจะได้อธิบายเงินเดือนให้แก่ข้าพเจ้า
การต่าง ๆ ก็ด้วย ถ้าได้คำนึงถึงความเปลี่ยนแปลงนี้แล้ว ข้าพเจ้าสามารถได้ ๒๐ บาท
เป็นอย่างอื่นแล้ว เสนอ เห็นได้ว่าข้าพเจ้าจำเป็นต้องซื้อข้าวสาร ซื้อน้ำมัน ซื้อค่ากับข้าว
ซื้อยาสูบ ถ้าทำ ถ้าไฟ ถ้ารถ ถ้าอาหารกลางวัน เหล่านี้ เหล่านี้ผลิตภัณฑ์ไม่มีค่าแล้ว
เงิน ๒๐ บาทซึ่งข้าพเจ้าใช้ไปหมดก็ไปมาวุ่นวายที่จะใช้ว่าเงินไปซื้อสินค้าไปก็ได้ ถ้าเมื่อ
เมื่อข้าพเจ้าไปอยู่ต่างประเทศไปแล้วก็เป็นที่น่าพอใจว่า ข้าพเจ้าสามารถที่จะหาเงินทองและ
เหลืออะไรไปทำงาน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่าช่วงเวลาที่ผ่านมาแล้วที่ข้าพเจ้าจะสงสาร
ได้สิ่ง ๆ ข้าพเจ้าจึงเห็นสมควรที่จะสร้างกำหนดที่มีอยู่ตามหรือว่าท่านอื่น ๆ ที่
ได้คิดราคาขึ้นแล้วไปก็ความเข้าใจและจะก่อให้เกิดความเดือดร้อน ถึงเวลาเหล่านี้เห็นเกี่ยว
กันเป็นต้นมาในทางปฏิบัติ ถ้าแม้ว่าท่านใดจะได้เสนอในทางปฏิบัติ เป็นผลดีแก่ราชการ

เสร็จสิ้น

๑๘.๑๒๘ น.

ท.ท. กวาง อภัยวงศ์ นายกรัฐมนตรี : ข้าพเจ้าขอเรียนในแง่ของความเห็น
 ของรัฐบาล เมื่อได้มีร่างพระราชบัญญัติอันนี้แล้ว ถัดมามีข้าพเจ้าขออธิบายที่ตามสมาชิก
 ผู้เสนอเรื่องนี้เป็นอย่างไรบ้าง นี่ประการหนึ่ง ประการที่สองความเห็นที่เราขอปรึกษา
 เคียงก่อนของประชาชน ๑๒ ล้านคนนั้น และบุคคลที่ผู้เสนอโค้นั้นได้ทรงกัน แต่ที่ในทรง
 กับผู้เสนอหนึ่งเป็นเรื่องปัญหาความเห็น ความเห็นว่าการร่างพระราชบัญญัตินี้ออกไปแล้วจะได้ผล
 ภายที่ผู้เสนอมุ่งหมายหรือไม่ ผู้เสนอก็ยอมรับว่าเป็นการที่จะได้ผล แต่ในทางข้าพเจ้า
 เองเห็นว่าจะไม่ได้ผล อยากจะเรียนก่อนสภานี้ว่าในเรื่องปัญหาที่ว่าไม่ได้ผลนั้นเพราะเหตุ
 ไร เพราะเหตุว่าการที่เราจะทำการ ^{ป้องกัน} รักษาเงินนั้นเราทำได้หรือไม่ และเราจะใช้
 ภาย เมื่อเราหวดระลึกถึงว่า ตั้งแต่เราได้มาอุปสรรคต่าง ๆ แล้วเราได้หาวิธีการ
 ภายวันแล้วในภายที่จะมีกิจการขึ้นราคาเข้าของนี้ นั่นได้ผลแล้วหรือไม่ได้ผลก็เป็น
 พระราชบัญญัติที่ห้ามสมาชิก เสนอมาก็มีลักษณะคล้ายคลึงกับพระราชบัญญัติควบคุม แต่ใน
 ฐานะว่าให้มีกรรมการเสรีที่เดียว ส่วนพระราชบัญญัติควบคุมนั้นไม่ระบุ แต่กรรมการต่าง ๆ
 นั้นมีอำนาจที่จะคงได้ ข้าพเจ้าไม่อยากจะพูดถึงว่ากรรมการนั้นจะทำได้หรือไม่ แต่ที่
 ปัญหาเรื่องว่าเราจะให้มีกรรมการ เพื่อที่จะจำกัดราคา การที่จะคงกรรมการขึ้นจำกัดราคา
 นั้น ข้าพเจ้าขอเรียนว่าด้วยความรู้สึกและไม่รู้สึก ได้เอาใจใส่มานานแล้วเพราะว่า
 ข้าพเจ้ามีหน้าที่อันทราบแล้ว ได้เคยเป็นรัฐมนตรีพาณิชย์มาสองครั้ง แล้วเป็นนายกรัฐมนตรี
 เป็นครั้งที่สองนี้ ก็ได้เอาใจใส่ในปัญหาเรื่องนี้ ถ้าเราแก้ปัญหาเรื่องนี้ก็คดและ
 ผลที่สุดปัญหาที่แก้ได้ พอเราควบคุมมีของหายหมด ภายไปของจึงหายหมด เพราะเหตุ
 ว่าถ้ารัฐบาลเองที่มีกรรมการควบคุมนั้นหาใครไม่ว่าสกัดกั้นอยู่ที่ใครบ้าง ใครมีอะไร
 ภายบ้าง เมื่อเป็นอย่างนี้แล้วถ้าเราออกข้อบังคับก็เข้าไปแล้วรองก็คงหายหมดทุก
 ภายถ้าเราจะคงกรรมการขึ้นมา เมื่อเราคงกรรมการขึ้นมาแล้วกันแล้วกลาง ปลัดจังหวัด
 นายอำเภอ สรรพอะไรที่จะอะไร ทำนั้นก็เป็นผู้แทนที่ได้รับเลือกมาจากปวงชน เขาจะ
 ภายให้

จะไม่ขอพูดถึงประเทศสองละมุด เพราะไม่ได้ออกเคลงกับประชาชน ข้าพเจ้าระบอบถูกถึง
 ประเทศที่ ๑ ที่ใครรับเลือกเข้ามา มี ท่านผู้สืบทอดไม่ว่า นายอำเภออีก ข้าพเจ้าสองก็
 กรมการที่ที่ที่จะมาเป็นกรรมการ คัดสินราคาของว่า ไช้นั้นเท่าไร ไช้นี้เท่าไร ทำได้ไหม
 ถ้าเป็นอยู่เวลานี้เมื่อหาไม่ได้อีกเลยไป เราอย่าไปพูดถึงว่าเพียงแค่นี้เองนะ มีที่เป็น
 ของรับไม่หมู่ประชาชน ซึ่งท่านสมาชิกรัฐสภาหลายท่านแล้วว่าวิญญูกระจาย ดึงขึ้นและออก
 มาจากไหน คือออกมาจากกระทรวงพาณิชย์ ชำรภาพของชาย ทอประเภทวิญญูทุกวัน
 เมื่อก่อนนี้เขาบอกว่าไปซื้อที่วิญญู ไม่ใช่ซื้อที่มันมีท่านก็ไปซื้ออยู่ทุกวัน ก็เพราะเหตุไรจึงเป็น
 อย่างนี้ ก็เพราะว่าค่าของเขาไปเสียราคาไม่เป็น ได้เล่าเรียนมาฝึกกริมาแก่ท้าวการการ
 ราช)ที่ไม่ไรควยคิดหรือข้างเดียว มีวิธีการหลายร้อยอย่างพันอย่าง ทอไปจนถึงหม ขอ
 กล่าวอย่างนี้ ใครเป็นคนวางราคาของ เรามีไม่ทราบ ที่มีผู้หาเรื่องอย่างนี้ เมื่อเป็น
 คงนี้แล้วเราก็คงคุณไม่ได้อีก ข้าพเจ้าเองอยากจะทำปัญหาอย่างนี้ให้ดูวางไป เมื่อครั้งเดิม
 ที่ข้าพเจ้าเป็นรัฐมนตรีพาณิชย์ และท่านรองประธานก็เป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการ ในครั้ง
 นั้นข้าพเจ้าได้คิดและปรึกษากับพวกพ่อค้าต่าง ๆ ก็มีความเห็นว่าเราออกพระราชบัญญัติ
 ให้พวกพ่อค้าคุมพ่อค้าเอง นี่แหละอันนั้นเมื่อพ่อค้าคุมพ่อค้าเองก็เหมือนอย่างเดียวกับกรม
 ทอกรู ทหารก็คุมทหาร ตำรวจก็คุมตำรวจ พ่อค้าก็คุมพ่อค้าเอง ถ้าเป็นดังนี้แล้ว
 ข้าพเจ้าก็คิดว่าจะเป็นประโยชน์ ที่ว่าจะใคร่อะไรใดแต่เพียงบาง ไม่ใช่ว่าเปอร์เซ็นต์
 ให้ใครได้แต่เพียงชั่วพระวรราชบัญญัตินี้เข้าไปช่วย กรรมการเศรษฐกิจเราก็ได้ตั้ง มีคนรับ
 เกอर्थองแปลว เป็นเลขาธิการเขาก็ไม่เห็นด้วยในร่างพระราชบัญญัตินี้ ก็ขอข้าพเจ้าเป็นคนได้
 ไปชี้แจงตัวเอง เราก็เห็นด้วยก็ออกมาเขียนเรื่อง ทอเขียนกับข้าพเจ้าก็ได้ออกเขียน
 แล้ว พระราชบัญญัตินี้ค้างอยู่จนเดี๋ยวนี้ ถึงเดี๋ยวนี้ข้าพเจ้าก็คิดว่าจะหาใหม่อีกที ก็มีการ
 รัชกันยัง บางคนบอกว่าไปไปเขียนสัญญา - จักไปไหนอยู่ บังคับเขาไปไหนอยู่ ข้าพเจ้าก็บอก
 จะเป็นอย่างไรก็ช่างและขอให้ได้ลงอย่างนี้คุณตนอุปโภคเสมอ ในแง่คุณคาก็ทรงดังนี้แล้ว

ที่มีปัญหาที่ข้าพเจ้าคิดอย่างนี้ คิดว่าในปัญหาที่พระราชกฤษฎีกาของพวงนั้นไม่ได้อยู่ที่เร

บอกว่าเอาเงินมาให้ขายเพียง ๓๐ สดางค์ ทีนี้ถ้าเราจะมาถามตัวเราเองว่าน่าจะขาย
 ทำไมจึงขาย ๓๐ สดางค์ ทีนี้ไม่ขาย ๕๕ สดางค์ก็ซื้อ ๕๕ สดางค์ อันนี้เราตอบได้ไหม
 ว่าทำไมไม่ขาย ๕๕ สดางค์หรือ ๓๐ สดางค์ ทีนี้ดูขายมะนาวบอกว่าขาย ๔๐ สดางค์
 ทำไมแก่จึงขาย ๔๐ สดางค์ ดูขายเองกับบอกว่าไม่ อย่างไรดูแล้วบอกว่าเป็นการกำไร
 เงินเดือนเราก็มีค่ามะนาวได้ นี่เป็นคำตอบง่าย ๆ เพราะไม่มีทางจะไป ทีนี้ขอให้สมาชิก
 คิดดูว่าเมื่อก่อนนี้มะนาวลูกละสดางค์ ถ้าซื้อสามมะนาวบางทีจะลูกกว่านั้น นั่นเข้าได้ไม่ผิด แต่
 เวลาที่ทานก็คิดว่าเวลาที่มะนาวในละสดางค์ เรามีเงิน ๒ สดางค์ไปเอา เราซื้อทางแดง
 ด้วยขนม ๆ ได้กินหนึ่ง ทางแดงสามตัวหนึ่งและเข้าขวามา แค่นี้ก็ทานก็ดูว่าเวลาเพียง
 แค่งานแดงก็กินหนึ่งเท่าไร หุ่นห้าสิบบาทแล้วยังหารซื้อไม่ค่อยได้ เมื่ออย่างนั้นแล้วราคามะนาว
 จะอยู่ที่ละสดางค์หรือ ๕ สดางค์หรือ ๑๐ สดางค์ได้ไหม นี่เป็นเหตุผลอันหนึ่งที่ว่าราคาของ
 ของขึ้น

เหตุผลอันที่ ๒ ทีนี้คือว่าก่อนเมื่อก่อนนี้สมมติว่าเราเอาเรือมาตัวดำรดจากเรือ
 ไปหาตลาดนั้นเรือมีค่ารด ๑๐ สดางค์ ๑๕ สดางค์เราขังก็ยังมีอีก บางทีก็ถ่อ ๒ สดางค์ ๓
 สดางค์อะไรบางอย่าง เพียวนี้วันสามสี่วันละเท่าไรทั้ง ๑๕ บาท ๒๐ บาท เมื่อเป็นอย่างนี้ราคา
 มะนาวจะอยู่คงเดิมได้ไหม ก็อยู่ในโลกก็คงแพงนะ ๆ และอย่างมะนาวนี้ขึ้นมาคือ
 ได้ไหม ไม่ได้ ถ้าทานจะไปดูไม่มีใครสตอก แล้วอย่างนี้ราคาสตอกได้ แต่มะนาวเห็นไม่
 อย่านัก ๓ วัน จะเอาไปใส่ขายก็ได้ ข้าพเจ้าเห็นแน่ครับเขาทำอย่างนั้น ๓/๓ - ๔
 วันเต็มวันมะนาวจะเสียก็ของเขายาว ซึ่งก็ของเขาก็ไรเสียอีกทีหนึ่ง เพราะชาวสวนที่เป็นเจ้า
 ของมะนาวก็คงหาทางแดงให้ได้ ไม่ตัวเองก็ถูกไม่ถูกก็เมีย เมื่อเป็นเช่นนี้ทำให้ราคาของ
 จึงขึ้นก็เพราะว่าราคาทางแดงที่ตัวมีอยู่แล้วมีปะแล้วละแล้ว ต้องเปลี่ยนกันใหม่ในตัวมันเอง
 มาดูทีนี้แล้วความจำเป็นที่จะต้องให้ทางแดงสูงไปก็ต้องให้สูงสม เพราะฉะนั้นความจำเป็นก็มาก
 ขึ้น อย่างของอื่น ๆ เช่นข้าวหรืออะไรมันเขาก็สตอกกันได้ เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วเขาก็ต้องยก
 ปรุหาออกเป็น ๒ ประเภทที่ว่า ๑. ของที่จะขายอย่างมีปลาหรืออะไรมันจะไปไม่ได้ก็คง

หน้า ไม่ยังมีท้องเขาๆ เย็นก็เข้ามาๆ ไม่ได้ เมื่อเป็นอย่างนี้แล้วก็จำเป็นจะ
 ต้องขายตัวเองจะเล่นตัวมากไม่ได้ ในระหว่างเที่ยวกันก็จำเป็นจะต้องซื้อราคาอยู่
 ที่นี้หัวข่างไรถึงจะให้ราคาตก เขาแก่ๆ ก็อาการคนมากและยากที่จะมุ่ง ขยายไปถึง
 ยาทหรืออะไรถ้าเราแก้อะอย่างนี้ใครจะจำเป็นจะคือผลตก เมื่อเรานักเรามีความขางอะไร
 มาบ้าง และของเหล่านี้มีอยู่ที่ในอำนาจของเราหรือไม่ที่จะได้มาเร็ว ๆ ของเหล่านี้ไม่ได้
 อยู่ในอำนาจเรา การที่เรารู้จากคนที่เราเชื่อใจว่าเขายาวางดีดีก็เสียอะไรบ้าง บางทีมีบอก
 ว่าอำนาจ/หนี้ก็จริงราคาเขาก็ยอมรับเพราะว่าบางทีต้องถูกกันวันหนึ่งก็ยังมีรุ่งถึงที่พวกหัว
 เหมื่อนกัน ถ้ายังมีผลตกขยับเสียบ้างก็หายไป เพราะว่าหัวเสียก็ของถูกมันไปบ้าง เมื่อเป็น
 เริ่มนี้แล้วข้าพเจ้าก็ไปเจรจากับเขา เขาก็รับเรื่องทั้งหลายผมว่าจะให้สัก ๑๕ ล้าน แต่ปัญหา
 เรื่องธนาคารจะหาอย่างไร แล้วปัญหาเรื่องหาอย่างไรถึงจะให้ให้มีผู้จะลงทุนในการคมนาคม
 ขึ้น เราก็พยายามนี้ถ้าถึงเราจัดกรรมการแล้วจะเลิกพระราชบัญญัติควบคุมเรื่องน้ำมันดิบ
 บางทีเขาจะยอมน้ำมันเข้ามาจำนวนมาก ราคาน้ำมันจะได้ถูก ค่าขนส่งจะได้ถูกและอะไรก็ตาม
 จะได้หาของอย่างอื่นถูกไปด้วย

ที่นี้ในเรื่องปัญหาข่างนี้จึงขอเรียนว่า ปัญหาที่เราจะควบคุมนี้ไม่ใช่ข่างข่าง
 ต่างประเทศเขาทำกัน ค่าข่างประเทศท่านก็ยอมรับตามคดีที่ท่านคุยกับคนที่มาจากข่างประเทศ
 แล้วก็ไม่ว่ายเปอร์เซ็นต์ไม่ว่าให้เหมือนมีค่าค่า/๑๖ หรือให้ควบคุมได้สัก ๑๐ เปอร์เซ็นต์
 ก็เอาดี สมมติว่าข้าพเจ้าบอกว่าเขาคุมละ คุมเรื่องมะนาว ข้าพเจ้าก็บอกถึงปริมาณมะนาวว่า
 มะนาวเราจะขายอย่างไรเราจะประกาศคุมเป็นกิโล หรือเอาแค่เรื่องมะนาวเท่านั้นให้
 กรรมการพิจารณาว่าเราจะคุมมะนาวเป็นกิโลหรือ คนที่จะซื้อข่างแม่กวักก็จะซื้อเป็นกิโล
 หรือ ไม่เคยเห็นกิโล และคนขายก็ไม่มีการข่างก็เอาแค่ผลแต่ละผลเล็กผลใหญ่จะขายข่างไร
 ที่นี้ผลสุดท้ายจะเกิดเกิดกรรม อย่างเมื่อคราวก่อนนี้ที่สภาเคยให้ข้าพเจ้าอยู่ที่หอประชุม
 นั้นไป ผลที่สุดเราจับใครจับแม่ค้าพ่อค้าที่ขายของเล็ก ๆ น้อย ๆ เพียง ๕ สตางค์บ้าง
 สตางค์ ข้าพเจ้าจับทุกคน วันนี้นัดคนเขาก็ต้องไปจับไปจับคนหนึ่ง ตกลงรางรถไฟ

ลงโฆษณาที่มีค่าโร ๒ - ๓ สหภาพที่ได้เป็นมาแล้ว มักคนที่สักอกเป็นของใหญ่ ๆ นั้นไม่พบ
 คำไม่จริงไม่พบ ข้าพเจ้าได้อ่านนโยบายแล้วว่าคำในจริงไม่ได้ก็เพราะว่ามีมือของข้าพเจ้าเสีย
 ต้องชำระมือให้ที คำไม่จริงจะไม่เสีย สมมติว่าข้าพเจ้าจะใช้ใครคนหนึ่งจะเป็นสมาชิกสภา
 หรือเจ้าหน้าที่ใครคนหนึ่ง - *ข้าพเจ้าให้สัมภาษณ์ว่ามีนายพันพิมพ์* ส่งเจ้าหน้าที่ไป ท่านคิดว่า
 นายพันพิมพ์ราคาเท่าไร เขาขายมีค่าโรได้เท่าไร ดีไหมเจ้าหน้าที่เสียเขาไปใบละ ๒ พัน ๓
 พันส่งให้มา แล้วเจ้าหน้าที่กลับมารายงานว่าไม่มี แล้วจนกระทั่งเรื่องไม่ซึกก็เห็นสมมติที่
 ท่านสมาชิกเสนอราคาเจ้าที่พวกหัวขาดจะได้รายใหญ่ ๆ แต่ไม่รู้ว่าไม่เอาจริงถึงไม่ได้จะ
 เป็นไหม ๆ ก็ตามและก็ไม่ให้ขายหมกไม่ซึก ผิดทั้งคนเป็นนายกรัฐมนตรี/มาจะเป็นหน้าปกนี้ให้
 ได้สักทีไม่ได้เลย ไม่ซึกขายไปหมด ทั้งนักธุรกิจก็มีใส่สายโซ่คนไป เปล่าไม่มี หาไม่ได้ แต่
 ทว่าไม่ซึกยังขาย ทำอย่างไรกันแพงกว่าเก่า เพราะว่ามีไปอยู่หลังบ้านเสียแล้ว ดีก็ต้องอยู่
 ไปยกมือไหว้ที่ต่อคุณและขอไม่ซึกสักสัก * และ *ไม่ไปพูด* เจ้าของร้านแจ้งบอกว่า มีค่าไม่
 ไรถูกลองไม่ไห้หลุด เสียเงิน ๓๕ สหภาพก็ต้องเสียเงินแล้วยังต้องยกมือไหว้หัวทองเป็น
 หนึ่งดูซึก ข้าพเจ้าถูกประธาหน้าจกและตั้งเลือกตั้งปัญหา เรื่องนี้ก็ยังถูกคนค่า *มีเรื่อง* ยืม
 ใบละพันยังถูกคนค่า เพราะว่าจะหาอย่างไรก็จะได้เงินถึงจะให้ของมีลงปรีกานนี้ไปปรีกานนี้มา
 จกนี้ เราก็ต้องยืมใบละพันแล้วของก็ตกลงบ้าง และเมื่อคราวสงครามจะสงบก็ยิ่งไปกัน
 ใหญ่ มีบางคนเขียนจดหมายมาบอกว่าของลงก็เหลือเกินเอาอีกทีและนั่น ปลายไม่กี่ปีก็

คืนหัววีซีใหม่ ท่านผู้เสนอเองเมื่อก่อนมีท่านก็เป็นรัฐมนตรีร่วมด้วยกับข้าพเจ้า

ก่อนที่เราจะพำมีเราก็ต้องเจรจากับต่างประเทศให้เรียบร้อย เขาไม่กระดกมือเรา ไม่ใช่
 ว่าจะห้าแล้วหัวเราทวงเคียว ต้องเอาคนต่างประเทศด้วย ถ้าเราคนเดียวไม่ได้อาร เมื่อ
 ก่อนนี้ซึกกับต่างประเทศคนเดียว เคียวมีซึกกับต่างประเทศก็ไม่มี เพราะฉะนั้นต้องคุย
 ทำ เมื่อได้ความแล้วจึงยกมือ *สภานิติบัญญัติ* *สภานิติบัญญัติ* *สภานิติบัญญัติ* *สภานิติบัญญัติ*

ดีมีหน้าพูดว่าจริงหรือไม่ มีหน้าที่ว่า ถ้าเราเพิ่มเงินเดือนให้แก่ข้าราชการแล้ว
 ของจะตามสูงขึ้นไป ข้าพเจ้าไม่มี ข้าพเจ้าไม่รักใคร่เศรษฐกิจ แต่เท่าที่ได้พยายามศึกษา
 และถกเถียงมาแล้ว เป็นปัญหาอย่างเดียวกันของ ของจีน ภาวของก็ตามไปด้วย ทำหน้าให้

ต่าง ๆ จะเห็นว่าข้างทิศของจีนมาหาของลกก็มี ทองลงแล้ววิชาของจีนก็มี ฌูโคก็
 ปัญหาเรื่องของก็เช่นเดียวกัน คือว่าเรื่องการเงินเงินเดือนเช่นเดียวกัน เราคิดว่า ๒๕
 เงินเดือน ๑๐๔ บาทที่โตเวลานี้ แยกที่จะทำอะไร เหมือนอย่างพวกคนแก๊งเข้าไป
 แล้ว ถ้าเราให้เด็กอีก ๔ บาทที่จะคนพวกนี้เป็งไปอะไรนั่น นั่นก็จริงที่จะทำให้ของพวก
 จีน แต่ที่เงินเดือนนั้นก็ยังไม่ถึงเจ้าพนักงานธรรมดาเลย นายกรัฐมนตรีเงินเดือน ๒
 พันบาทก็ไปไม่ออก ต้องขายของแก่กัน นี่ท่านก็คิดว่าที่ข้าพเจ้าเห็นจีนมาอีกไม่ได้ ไปก็
 ก็พวกที่โตเงินเดือนไม่ไร้วาซากกร เงินเดือนจะไม่ได้ซื้ออะนะวเสียด้วยซ้ำ เราดู
 ว่าท่านที่โตเงินเดือน ๑๐๔ บาทก็ค่อนข้างลำบาก สมมติเวลากินข้าว แยกข้าวกับปูเค็ม
 เวลาไปทำงานต้องอดบ้างไม่มีน้ำบ้าง อะไรบ้าง มีก็ ๖๖ บาทแก่ข้าพเจ้าอีก ๕๐ บาทก็เท่า
 กับเรากว่าถึงหาราเพิ่มปลาเพิ่มหรืออะไรอีกเล็กน้อยให้มันแปลก แต่ความจริงเรื่องที่จะ
 ทำให้หารของสูงไปไม่ แล้วใหม่หาเรื่องเงินนี้หรือให้ท่านคิดก็คิดว่า ให้เงินเดือน
 ๑๐๔ บาท หรือ ๑๕๐ บาทน่าจะซื้ออะนะวโคเท่าไร ไม่ท้องเทียบกันอย่างอื่น แยกคือชื่อ
 โหม มะนาว ๑๐ สกากล แยกตัวจะเก็บกำมะนาวเอาให้ลูกไปโรงเรียน เรื่องนี้เท่านั้น
 ในการเพิ่มเงินเดือนนี้ ข้าพเจ้าจึงเรียงกับเราตลอดเวลา ต้องเอะเพะอย่างที่ทำมา
 สมาชิกว่า ถ้าเงินเดือนจะทำให้ของจีนไป นั่นหมายความว่าเงินที่ไปเต็มในนั้นก็
 ให้เด็กมีทางไปแย่งซื้อแย่งขายได้ แต่เงินเดือนที่ศรีษะนี้ ยิ่งไม่ท้องแล้ว เพราะฉะนั้น
 ก็จะทำให้เด็กอยู่ยงไว้หนอยหนึ่งเท่านั้น ไม่ถึงกับว่าจะขึ้นลงไปข้างกันด้วยซ้ำ เมื่อเป็น
 เช่นนี้แล้วปัญหาเรื่องนี้ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าไม่ใช่เป็นปัญหาที่หาให้ของพวก แต่ของพวกเป็น
 เช่นเดียวกับอย่างนี้ ขอให้ท่านสมาชิกไปคิดพิจารณาเอง เหมือนอย่างข้าพเจ้าไม่ราวถึงแห่ง
 ก็เพราะว่าข้าพเจ้าที่ออกกลางโรงสังคองไปแล้ว หารอดก็ต่าง ข้าพเจ้าก็ออกไว้ไม่ลงเพราะ
 ฉะนั้นเราก็ออกกฎหมายไปเจาะสกัดออกเสีย เมื่อเราออกพระราชบัญญัติแล้วข้าพเจ้าไปก็ออก
 ที่ใหม่ ข้าพเจ้าไปก็ออกนี้ในกลาง เดือนนี้ ๕๐๐ - ๕๐๐ ตำไมยอมขาย โคขายให้แก่โรงสี
 แล้วในวันที่ข้าพเจ้ารับหนักการแล้วลกลเวียดและ ๒๐ บาทแล้ว และข้าพเจ้าได้ไปไว้ระดัง
 ข้าพเจ้าก็เก็บเงิน ใ้คุยกันกับพวกนี้พยายามถึงความคิดเห็นที่ข้าพเจ้าพูดก็มีสารอิให้

สภาบริษัทการค้า วรวิหรือไม่วรวิ ชาวบ้านแถวนี้ก็บอกว่าจริง ข้าพเจ้าไปขายหัตถ์กรรม
 แค่นายสอไปเสียแล้ว สมณาทิตตังก็โค้ เขามองกว่าจริงข้าพเจ้าสาธกณด้วย ๒ บาทจาก ๗
 บาทเหลือ ๕ บาท เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วข้าพเจ้าก็เห็นผู้แทนทางวังมา เมื่อข้าพเจ้ารักก็
 อย่างอนนี้ให้เห็นแล้วว่าเวลานี้ทำไรของถึงลงไปอีก ก็เพราะเหตุที่ว่ากองที่จะบู่งร้อย
 เก็บทีแล้ว ประโมโหว เพราะฉะนั้นความตกลงการทางกองที่มากก็ของก็มากจีน แค่นี้ข้าพเจ้า
 ไม่ไ้บอกได้ว่าของทุกอย่างคงแพงคือที่ไรในประเทศเหมือนอย่างมีปลาเรา แค่นี้ของก็
 คองใ้ร้อยอย่างนี้ หรืออย่างยามนี้เราสอออกไว้เพื่อจะเอาว่ารวย แค่นี้ก็ผูกหรืออะไรนี้
 ก็อีกเรื่องหนึ่งคนละเรื่อง พี่นี้ถ้าเข้ามาเสียทีหนึ่งอย่าไปถึง ๑๐ ล้านหลายเลยจะเอาที่ล้านหลาย
 ก็ตามที่จะคงลงราคา เพราะทำงานเห็นว่าของที่มานแล้วรีบขายเสีย คราวนี้แล้วเราก็มี
 อย่างนี้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเร-ใจว่า ถ้าเราไปในหลักของहांสามารถวิจริงข้าพเจ้า
 ยอมรับว่าอยากช่วยนัก และข้าพเจ้าในนามของรัฐบาลก็ขอขอบใจอีกเหมือนกัน แค่นี้
 ข้าพเจ้าเห็นว่าที่เร บริษัทการค้ารูปก็อย่างนี้ดีกว่าไปไม่รอดแล้วออกไปกล่าว คือว่าทำไมไป
 ทำไปทำไมก็จะไปไหนทางให้เจ้าหน้าที่บางคนที่ไม่สุจริตเกิดคนประ โยชน์ในไรทานี้ นี้ก็ของ
 กันอย่างนี้ ก็กลัซหนักก็เนื่องจากของหายแล้วกับจะจำนวนไรในแก่พวกนี้ซึ่งมีอีก เหมือน
 อย่างนั้นจะขึ้นจะขึ้นจะเป็นสิทธิหรือจะไรก็ทำไม่ได้ เที่ยงนักขึ้นต่อ สองคนโค้นมีข้าพเจ้า
 เท่านั้น เมื่อเห็นเช่นนี้แล้วข้าพเจ้าคิดว่า ถ้าเราทำไปอย่างนี้จริง ๆ ก็คือรอด แค่นี้
 ที่ตกลงมาแล้ว ข้าพเจ้าคิดว่าทำไมไป ทำไมไปก็เพราะเหตุใด เพราะเหตุที่ว่าเอเสียเมฆ
 ของเราเสีย และเราไม่มีอะไรอยู่ในมือเลยที่จะทำเป็นเป็นอย่างนี้แล้ว ข้าพเจ้าจึงเห็น
 ว่าควรบริษัทการค้าอนนี้

๑๘.๑๗ น.
 นายสมอกร เขียมทองที่สามส์ (ระยอง) : สมานักโค้เสตนอวังทรงระราชบัญญัติ
 มากก็เพื่อหวังว่าจะคงการมีค่าแพงบ้องก็มีไม่ไหว ภาของสูงขึ้นเป็นสำคัญเหมือนอย่างที่เป็น
 มาแล้ว แค่นี้รัฐบาลจึงแจ้งว่าไม่สามารททำโค้เพราะว่าตักการมีอัน แล้วบริษัทนี้ไม่รับ
 อนนี้ข้าพเจ้าไม่เห็นว่าช่วย รัฐบาลจึงแจ้งว่าของแดงนี้ เป็นเรื่องหนึ่ง เป็นเรื่องของเรา

คนไม่มีกำลังของพระนางแห่ง การข่มขู่ ของเด็กชายชอง จันทน์เจ้าหญิงสงฆ์
 ของเวลาดินแดงขุดบ้าง ไม่ใช่ระเหาะระลาหรือบ้าง เป็ลเพระอะไร เรายังพบ
 ขลุ่ยกว่า ถิ่นสงความพันธุระลาของนางไม่มึง ๓๐๐ ล้านบาท กับคนเฝ้าไร ๒๑๐๐ ล้าน
 ล่วง ในราว ๔ เท่าของที่อดทนการข่มขู่ ของนางเฝ้าไรราชเทวีได้ทำสนธิสัญญารองชิต
 ของประจักษ์ในกรุงเทพ ๆ ถัดก่อกลอคมาทั้งนี้เมื่อวันสงครามอินทผลัมมีเบอร์ ๑๐๐
 เท่าเวลานี้ ๔๐๐ หมายกว่านางของจีนมึง ๔ เท่า มึงโคสัวพันพันกับขลุ่ยที่อดทนมา
 กว่าลือสงกรรม ๔ เท่าเหมือนคดี ของนางจริงอยู่การข่มขู่ก็จะทำให้ของนางโค
 แก่ไม่ถึงขนาดนี้ ถ้าเราแก้การข่มขู่ให้ค่างดีไม่พัวของจะมีราคาตกลงโค จึงแม้ว่า
 จะมีราคาต่ำลง ก็ไม่พัวจะทำให้ของหัวใจจะมีราคาต่ำลงเป็นอันมาก อย่างน้อยที่สุดก็
 ค่างเพียงเท่าเดียว แต่ว่าเมื่อขลุ่ยยังมีอยู่มากมายอย่างเริ่มยุคพันนี้แล้ว ข้าพเจ้าไม่
 เชื่อว่าจะทำให้ของมีราคาต่ำลง อย่างน้อยเท่าเดียว ก็ของจะต้องแพงกว่าเราจะมี
 เรื่องขลุ่ยให้หายไป ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบว่าจะมีทางแก้เรื่องนี้หรือไม่ เวลา
 ข้าราชการของเราเงินเกิดขึ้นบ้างที่ไม่ถึงเท่า บางทีถึงสองเท่า แต่ของแพงถึง ๔-๕
 เท่า ที่ผู้ผูกขาดแล้วราชการอยู่โดยอย่างไร ทำผลขาดทุนหรือเองก็บอกว่าการของ
 ขลุ่ยของเก่า เราขายของเก่าเหมือนกัน แม้ฐานะการของชิตของข้าพเจ้าก็รู้ดีที่ผู้ผูก
 ครอบครองทั้งนี้ ทั้งเชียวขลุ่ยขลุ่ยที่ผู้ผูกครองไว้// ของราชการที่ขลุ่ยเรายังไม่ทราบ
 ท่านเยียวว่าราชการควมการเพิ่มเงินเกิดขึ้น ^{ราชการ} แต่ผู้ผูกครองไม่เยียวอะไร ประจักษ์
 ขลุ่ยของท่านก็ไม่เยียวทำให้ค่าช่วยแก่ราชการของท่านนั้น ราชการเวลานี้เป็นอย่างไร
 ก่อไปราชการจะไม่เกิดขึ้น ทำจะทำอย่างไรในเรื่องนี้ ราชการจะต้องซื้อของแพง ราชการ
 รัฐบาลบอกว่า ขลุ่ยนี้เมื่อโคออกพระราชนิยมผู้ผูกครองก็ขายก็ทำให้ราคาขลุ่ยตกลง
 ข้าพเจ้าเชื่อว่าเป็นเช่นนั้น แล้วจะให้ลงเหมือนอย่างก่อนหน้าดี ๒ - ๓ เดือนถึงตั้ง
 ขลุ่ยจะลงโคเพียงชั่วระยะของนั้น เมื่อเป็นเช่นนั้นก็จะให้ราคาขลุ่ยอย่างไร ของจะแพงขึ้น
 ซิดเรื่อย ๆ ไม่มีปัญหา ในเมื่อการเร้าขายของรัฐบาลยังสูงกว่ารายโค เมื่อเป็นเช่นนั้นเราจะ

ไม่แก้ใจหรือ ท่านผู้เสนอร่างพระราชบัญญัติขึ้นมาเพื่อหวังจะให้ของถูกลงจะหาได้หรือไม่
 มันเขินอีกเรื่องหนึ่ง แต่ว่ารัฐบาลไม่รับหลักการรัฐบาลจะมีวิถีทางอย่างไรที่จะทำให้ของ
 ราคาถูกลงบ้าง แต่ว่าว่าราชการก็ดี ราชการก็ดี คนขายของก็จะได้มีการกินอยู่ในระดับ
 เหมือนอย่างทุกวันนี้ รัฐบาลแสดงว่า ยามนี้ชอกช้ำเป็นอันมาก เวลาที่เรตกรวมว่า
 กระทรวงพาณิชย์มีน้ำเกือบ ๒ ล้านเมตริกตันที่จะแจกจ่ายให้แก่ประชาชนผู้ยากจนได้ แต่ก็
 ไม่ได้ทำอย่างไร รัฐบาลแสดงว่าความคุมเครื่องอุปโภคบริโภคไม่สำเร็จเพราะมือไม้
 เมื่อมือไม้แล้วทำไมถึงไม่ตัดทิ้งเสีย (หมายถึงคนทำ) หนู ทำไมเราไม่แก้ไขเปลี่ยนแปลง
 เมื่อคราวที่ข้าพเจ้าเข้าประชุมในที่ในเรื่องพระราชบัญญัติกักกันข้าว ข้าพเจ้าได้เรียนต่อท่านเจ้า
 หน้าทีกระทรวงพาณิชย์ว่า ภาวการณ์ควบคุมเครื่องอุปโภคบริโภค และเพาะอย่างยิ่งใน
 เรื่องข้าวถึงหนึ่งไม่เกิน ๔ ร้อย แล้วขายกัน ๑๒ - ๑๓ บาทนั้นทำไมไม่จับ เจ้าหน้า
 ที่แจ้งว่า ถ้ากรมกักกันเขตหนึ่ง มันไม่ได้-เรื่อง ทำไมไม่จับ เราคุมเขาจะคุมได้ไหมเมื่อ
 มีกฎหมายควบคุมอยู่ แต่เราไม่คุมกันเท่านั้น ข้าพเจ้าจึงข้องใจที่ว่ารัฐบาลไม่รับหลักการ
 แล้วรัฐบาลจะมียาพิษอะไรแก้ไขในเรื่องของแดง โดยเฉพาะอย่างยิ่งก็คือว่าในเรื่อง
 ธนบัตรเพื่อ นี้รัฐบาลจะแก้ไขอย่างไรหรือทำไม ถ้าหากไม่แก้แล้วประชาชนก็ยิ่งเดือดร้อน
 ยิ่งขึ้นโดยไม่มีเขตจำกัด เงินของเราจะเหือดและผลที่สุดก็จะเป็นล่อที่เลวแต่รัฐบาล จะ
 คงทำอย่างไรอย่างหนึ่งในไม่ช้า จริงอยู่รัฐบาลจะต้องออกไปแก้เมื่อแก้ไขรัฐธรรม
 เสร็จแล้ว เรามั่นใจในสิ่งที่กล่าวมาสำหรับประชาชน เราเข้ามาบริหารงานควรจะต้องคำนึงถึง
 อย่างใดอย่างหนึ่ง ไม่ใช่ว่ารอโอกาสเพื่อลาออกแล้วดีเอาเรื่องไม่ได้เช่นกัน ต้องทำจน
 สุขความสามารถ ถ้าทำไม่ได้แล้วมันเขินอีกเรื่องหนึ่ง

๑๒.๐๘ น.

พ.ศ. คง อึ้งศักดิ์ นายกรัฐมนตรี : ข้าพเจ้าเข้าใจว่า ถ้าหากเจ้าอธิการ
 เมื่อกี้ ก็บอกทุกคนอยู่แล้วว่าข้าพเจ้าจะทำสองสภาน ปัญหาเรื่องเงินได้ตกลงในภายหลังแล้ว
 ว่าข้าพเจ้าทำกันจะเอาเรือไม่ได้ ท่านต้องบอกกันว่าเวลานี้เราจะรับทำอะไรกันโดย
 ขำขันหรือ คุมทางตำรวจที่ต่างประเทศไม่เอาหรือ ก็คงเอา แล้วทำได้สะดวกไหม

เขาเชิญครอบครัวเขามาด้วยแล้ว แล้วเราอยู่ในพระเครื่องทำอย่างไร ก็คงจะรวมเราด้วย
ไม่รู้ว่าเราจะถูกกับเขาวันเดียวหรือสองวัน ถ้าไม่ก็ ราชเจ้าเรียกแล้ว ถ้าวัน
ไรราชเจ้า ... รั้วโงง ราชเจ้าลืมคิดว่าทำ

อันที่สอง ปัญหาเรื่องจะถอนเงิน เราคงถอนไม่มีปัญหา ไม่ถอนไม่ก็ แค่นี้
อันอย่างนี้ คือต้องถูกกับเขาทีละคนแล้วเราจะเห็นด้วยกับเรา เมื่อข้อนี้ไม่มีในคนเดียว
ราชเจ้าถูก ๑ - ๔ รั้วโงงติดกอดกัน ราชเจ้าลืมไปละหมดก็ แค่นี้เราไม่ยอมแล้ว
เราจะไม่ไปไหนไหน เรื่องถือดวง แค่นั้นนี่เราจะคงถูกกับเขานิด แล้วอีกอันที่เรา
กำลังจะทำสัญญาฉบับเราอีกทีหนึ่ง ยังอีกหนึ่งสามมา อังฤกษ์ไปแล้ว เจ็ดไปแล้ว ยัง
มีของอะไรเขานิด ยังยั้งเขานิด ทำโคโหมคนเดียว ทำไม้โค ถ้าทำโคแล้วราชเจ้าไม่
ท้องมองดูในแง่อื่น เสร็จของชาวต่างประเทศซึ่งเราควรโคโดยเรามีอำนาจควบคุม
ทำไม้กลอง ๆ แล้วเราจะทำอย่างไรเราโค ทำโคหนึ่งที แค่นี้เราดูเราอยู่ที่ทำไม้โคหนึ่ง
ปัญหาเรื่องเงินเราจะได้ ราชเจ้าลืมคิดว่าเราจะเอาวิธีที่กล่าวมาแล้วว่าเราตามต้นหนึ่ง มีสี่
เหมือนอย่างเราทำที่ทางเขานิดว่ามีสี่ตั้งเมือง แค่นี้เราจับคน ๒ - ๓ คน
สองคน แล้วคนที่เราจะให้ราชเจ้าหรือพระราชาชนกอินทรีคือท่านสมาชิกสภาสี่นคร
วัง เราว่าราชชาวดาวเดิมไปมากคนเดียวหรือสองถึงเอาตัวไปติดทรงตั้ง ๔ ปี
ตามเองก็จะร้องมาอย่างนั้น ทำสหกรณ์ใหม่ที่จะให้ราชเจ้าทำอย่างนั้น นี้ราชเจ้าจึงเป็น
ปด้อยเมื่อเราขึ้นราชหนึ่งซึ่งทุกสิ่งทุกอย่างเราในกลางจะหาอย่างนั้น เราว่านั่น
เป็นปด้อยน้อย ราชเจ้าไม่ยอมที่จะให้ประชาชนเดือดร้อนอย่างนั้น ราชเจ้าเข้าใจ
ว่าสมาชิกของลาวคือโค สี่คนโค ๆ สัก ๒ - ๓ คนโค แค่นี้ไม่ก็

ส่วนเรื่องนี้จริงอยู่ที่ราชเจ้าเป็นหัวหน้าครอบครัวเองก็โคซึ่งทำอยู่ในเมือง
คล้ายของ ๑๐ กว่าตัว แค่นี้เอาหัวขลุ่ยเอาให้ชาวมาใช้ไม้โค แค่นี้ดูแทนเขาไปพัน
โคใหม่ ๔๐ คนโค ๒๐ คน ทีนี้ขอให้ทำสามวันง่าย ๆ ภาคกลางกับภาคใต้ก็เสียว่าพัน
๕ ล้านคน ก็คงการนี้ เราขอว่าเขาให้เพียงครั้งเดียว คือ ๒ ล้านคน คนละ
๒ ๕๐๐ รวมเป็น ๑๒ ล้านคน แล้ว ๑๒ ล้านคนนี้ส่งไปขายให้ไปเลย ทำสามพัน

ละตายแน่ๆ ถ้าท่านสมาธิไม่เจือปนดูเขาขมใจเวียนรอบ มีผ้าคลุมบ้าง ผ้าปูเก้าอี้บ้าง
 อะไรบ้าง จ้าวนาไม้เขาตอกเอาเข้าตา ฯลฯ ถ้าท่านใดอย่างนี้ถึงจะจำไปก็มีแต่คำประโยชน์
 อะไร ถ้าวิชาี้ ๆ พอสิ่งซึ่งให้ราวนาไฟผิงไม้ก็ผูกตามตัวก็ดูทุกอย่าง ชาวชาติจะก็ท้าว
 มารับ แล้วผู้หาเรื่องนำ ท่านรัฐมนตรีต้องไปพิจารณาทุกประการเรื่องคำเช่าฝาก ที่จากเจ้าโค
 เรียนก่อนจะพูดว่าเราเช่าเร่งสักเร่ง ส่งผู้แทนมาพบคุณข้าพเจ้าบอกข้าพเจ้าว่าท่านพ
 ท์รัฐมนตรีก็เอ่ยออกไปดูว่าเราจะเอาย่างไรสิ่งจะเหมาะ มีผู้หาเรื่องราวนา เรื่องนี้
 ของแดง มีนายดีอยู่ที่ ขริงอยู่เราจะให้ของกลับไปหาราคาเดิมหรือค่อนสงครามเป็นไปไม่
 ได้ ทำอย่างไรดีไปไม่ได้ ชัก ๔ ปีบางที่จะไปโค่นกระยะสี่ห้าไปทุกเลย เงินของเรา ๒๐
 สิรลาคาทันทียังมีไม่ได้เป็นราคาของรัฐบาล แต่ก็ว่าเทียบเคียงราคาค่าตัว ๒๐ บาทก็
 (ผู้)ปลอมก็ทำก็ดูชื่อว่า ๒๐ บาทก็ปลอมก็จะกลับไปเป็นของเก่าเก็บนั้นเป็นไปไม่ได้ นี่
 เราจะถือตั้งเงิน ท่านบอกมาให้ตั้งเงิน คิงทริคเดียวบาทหนึ่งกลับไปเป็นสิบเช็ดบาท
 ประชาชนนี้เองแหละขายซื้อของแพงใหญ่ แล้วก็ไม่มีเงินที่จะไปซื้อของโคเพราะของยัง
 อยู่ในราคาเดิม ท่านอย่าไปเข้าใจว่าพอเลิกสงครามแล้วของเราจะส่งมาให้เราเท่าไร ๆ
 ก็ได้ เพราะว่าทั่วโลกไม่มีของอะไรทั้งนั้น ถึงตกลงขายกันไปทุกแห่ง ของที่มากน้อย
 เพราะฉะนั้นราคาก็ยังสูงอยู่เพราะมีการแย่งชิงกันขายกันอยู่ ที่นี้รายได้ของเราค่า คน
 เหล่านี้ก็ซื้อของไม่ได้ จะกลับมาจะคิดกันเพราะฉะนั้น ^{การเงิน} การเงินจะคงอยู่ ๆ ไปวันหรือ
 ไปกับจำนวนของที่เข้ามา เหมือนกับรูบิลกับเงินกระโถ มีเป็นของล้นมาก แต่ทว่าอีกเจ้า
 ของเวียนก่อนสักนี้ว่า ข้าพเจ้าพยายามทำโน่นนี่นั่นเนี่ย ๆ และท่าน ถอดคืนยังต้องทำงาน
 ขอให้ท่านไปดูข้าพเจ้าสักวันหนึ่ง ในเวลาเดือนหนึ่งที่ข้าพเจ้ามาที่นี่อยู่ที่นี่ ไม่ต้องถาม
 ไปนั่งดูเราพูดหรือทวงก็แล้วกัน แต่ที่เราน่าก็เพราะเห็นว่าเท่าที่เรียนแล้วว่าทำผิด และ
 ก่อไปจากเราอาจจะออกไปเมื่อสักไม่ตกทำไม่ได้ ข้าพเจ้าอาจลาออกทันทีไม่คงให้ท่าน
 บอกหรือดี ถ้าหากว่าท่านแห่งหรือจนแล้วข้าพเจ้าปล่อยให้ท่านนับที่หิวเพราะประ
 เทนบ้านเมืองนี้ไม่ใช่ของข้าพเจ้า คงปล่อยไว้คนอื่นที่คิดว่าทำ เกิดก็หัวดีหลายหัวดี

ข้าพเจ้าจะคิดว่าข้าพเจ้าว่าเก่งกว่ามนุษย์ ๑๒ ล้านไม่ได้เกิดอย่างเดียวกัน ภายใต้งานเดียวกัน หัวใจเหมือนกัน ยางที่จะเรีกกว่าเรากล็กก็คนน้อยก็โต เพราะฉะนั้นจะฉลาดกว่าเราไม่ได้ นี่เปรียบอย่างกับมอง น้ำว่าน้ำเจ้าดำไม่ได้แล้ว จนมุมแล้ว รอทราบความบังคลาสะไม่ว่าจะบึกเท่าอื่นหรือในท้องให้ท่านหนักใจ ข้าพเจ้าเคยเรียนแล้วว่าที่ห้ามให้ไว้แต่ขอให้ให้ท่านนี้กว่าข้าพเจ้าไม่ไรศกกรรม หรือมีโทษอะไรได้ใน ๓๐ วัน ท่านลองทดสอบกับภรรยาบ้างสัก ๓๐ วันซิ ขอเรียนอย่างนี้ ขอให้มานั่งเงินสัก ๓๐ วันเถระท่านจะหิโรได้คนใหม่ อย่างนี้ถึงงานของเราเลย ฝีมือของเราเอง ส่วนตัวของเรา เราทำไปคนใหม่ ๓๐ วันมีกตางศิมก็ของทองงาม เมื่อก่อนนี้ท่านเห็นใหม่ เมื่อก่อนสถานนี้จะเห็นว่าข้าพเจ้าอ่านหนังสือสะควก ๆ เกี่ยวกับท้องใส่แล้วแล้ว มีคำทั้งเห็นข้าพเจ้าคนมีเพราะเห็นไม่ไหว ไม่ในเวลาที่จะเขียนกัน ต้องเรียกกันอะไรกัน เพราะว่าไหนจะทราบกองก็จาอะหนัก และเรื่องปล้นกันมีภัยไม่รู้เท่าไร แล้วไหนจะปัญหาเรื่องจะแก้ของถูก ไม่ใช่เป็นของง่าย ๆ

มีลูกก่อนมาก็เรื่องถาวรเมืองต่างประเทศที่เรารอเราไม่ไปไหนจะคงจะเรจเราเรื่องความเก่าในเวลาเดียวกันหมดทั้ง ๕ สาย เพราะฉะนั้นโดยวิธีนี้ต้องหมุนรอบตัวไปหมด ที่เรียนมาไม่ใช่เรียนแก้ตัว แต่ข้าพเจ้าขอรับรองก่อนสภากว้างเบียดกันที่ว่า ถ้าข้าพเจ้าเห็นว่าจนมุมก็ไปไม่รอด ท่านไม่ลองหนักใจไป ข้าพเจ้าขอออก ถานสมาธิแก้ ๆ และ ละไว้บอกใจก็ออก ไม่ยึดหรือด ที่เรียนนี้เราเล่นถาวรเมืองโดยจริงจังที่ตัวเองก็ของทำแล้วพร้อมที่จะทำให้ แต่ที่บอกว่าจะเอาไรพวกเร้วพินิจ ขอเรียนความความจริงว่าทำไปไม่ได้มีหรือด.

๑๖.๐๔ ๒๐ นายเขียน พานิชวิทย์ (พระเมธศรีหรืออุบาย) : สถานีสักมีความยินดีเป็นอันมากที่ได้สั้งคำท่านนายกรัฐมนตรีหัวหน้าทีมได้แสดงความในใจออกมาอย่างชัดเจนแจ้งว่า ท่านได้พยายามอย่างดีที่สุดที่จะรับใช้ประเทศชาติ แม้คำว่าในเวลากลางคืนท่านก็ยังมีลุกส่าทำงานไม่เคยเข้าวันก็ของเข้าวัน ซึ่งแสดงให้เห็นว่าท่านมีความตั้งใจที่จะช่วยเหลือความ

เกิดขึ้นของประชาชนพลเมือง แต่ก็มาสั่ง เกตุอภัยบ้างหนึ่งสำหรับท่าน นายกรัฐมนตรี
 ผู้นี้ ท่านมีลักษณะคล้ายกับนายกรัฐมนตรีอื่น คือท่านใช้ชีวิตของท่านไปดูแลความเดือดร้อน
 ของราษฎรด้วยตนเอง และตั้งยิ่งใครรับราชการว่า ทั้งความคิดเห็นทุกคนที่มาติดต่อ ทั้ง
 นี่ย่อมแสดงให้เห็นว่า ท่านใกล้ชิดกับพสกนิกรความเดือดร้อนเหล่านั้นจริงที่ราษฎรได้รับอยู่เวลานี้
 เป็นประการใด เพราะว่าประโยชน์อย่างนี้ในกรณีที่ท่านสมาชิกผู้แทนราษฎรจังหวัดชุม
 โภะเสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ขึ้นมา นั้น เหตุที่ท่านนายกรัฐมนตรีนัดลงความความเห็นอก
 เห็นใจ และโดยที่ทุกท้าวขึ้นมาเพื่อให้เห็นในเรื่องนี้มาด้วยกันทางแกงคงก็เป็นกัน และอื่น ๆ
 ซึ่งท่านได้แถลงอย่างรอบคอบและละเอียดถี่ถ้วน แต่ทว่าเท่าที่ได้ฟังโดยละเอียดแล้ว
 ราษฎรเห็นว่าท่านนายกรัฐมนตรียังไม่ได้อธิบายว่าพระราชบัญญัติฉบับนี้ว่าไม่ใช้อย่างไร
 เป็นกันเพียงท่านกล่าวว่า เนื่องจากท่านมีเครื่องมือ คือข้าราชการไม่กี่คน จัดลง
 นายอำเภอไม่สามารถที่จะไปลงประมาณราชการได้จึงเป็นเรื่องเล็กเรื่องน้อย โดยเหตุ
 เช่นนั้นแล้วจึงเห็นว่า เหตุผลทั้งหลายที่ท่านรัฐบาลได้แถลงมานั้นก็ยังไม่เป็นข้อกลาง
 เจตนารมณ์ของผู้เสนอร่างพระราชบัญญัตินี้เข้ามา ผู้ซึ่งว่าเหตุผลที่ท่านนายกรัฐมน
 ทรยังมีในประการสำคัญก็คือ เรื่องเกี่ยวกับการเงินและการจราจรกับต่างประเทศใน
 การที่จะคงคงกันเพื่อช่วยเหลือราษฎร แต่ทว่าเหตุผลอันที่แท้จริงในการที่ท่านไม่เห็นด้วย
 ในหลักการร่างพระราชบัญญัตินี้ฉบับนี้ ราษฎรได้ฟังแล้วยังไม่เห็นเหตุผลเพียงพอ ถ้า
 เพียงอ้างกันว่าข้าราชการไม่สามารถนั้นจะเป็นเหตุผลได้ไม่รับหลักการพระราชบัญญัตินี้
 ราษฎรไม่เห็นด้วย ท่านมีเหตุผลที่จะแก้ไขปรับปรุงให้ข้าราชการมีบรรณาคาศึกษาเงิน ใน
 วันแถลงนโยบาย ราษฎรเข้าใจว่าได้มีสมาชิกสภาผู้หนึ่งได้ยกถามท่านถึงเรื่องการที่จะ
 ขยายสหกรณ์ ท่านก็แถลงตอบว่าเครื่องมือท่านไม่ได้อีกไรไม่ได้ ในเรื่องเครื่องมือไม่
 คำนึงถึงทุก ๆ วันในการประชุมสภาราษฎรตามที่กล่าว ราษฎรขอวิงวอนว่าโดยเหตุที่
 เนื่องจากร่างพระราชบัญญัตินี้จะหาไปไม่ได้ ไม่ควรรับหลักการเพราะว่าเครื่องมือ
 ไม่ได้ ราษฎรจึงคิดว่ารัฐบาลสามารถที่จะแก้ไขปรับปรุงเครื่องมือของท่านให้ใช้ได้ และ
 โดยเหตุที่กฎหมายท่านฉบับนี้ได้ออกมาแล้วก็ย่อมจะแสดงให้เห็นข้อบกพร่องอื่น ๆ ที่ออกมานั้น

จึงขอจะแก้ไขได้ โดยเหตุเช่นนี้ในการที่จะวินิจฉัยการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ก็ขอที่จะหาได้

จริงอยู่ ท่านนายกรัฐมนตรีได้แถลงว่าร่างรัฐธรรมนูญนี้ได้รับความเห็นชอบของประชาชนเป็นอันมากในการที่เป็นอยู่เวลานี้ จึงควรรีบเร่งทำโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ ถึงกับคำร้องแก้ไข ของของแก้ไข แต่ว่าเป็นของยาก ก็ขอว่าราษฎรที่เดือดร้อนเสียก็มีไม่ไรเวลา ถ้าหากมีราษฎรน้อย ๆ ไปกว่านี้ก็จะยาก จะแก้ไข ร่างรัฐธรรมนูญอย่างสมาชิกสภาอย่าง ง่าย เจ้าของแก้ไขไม่ยากที่จะหาได้ทั้งนี้กับท่านนายกรัฐมนตรี เพราะฉะนั้นการที่จะขอแก้ไข ๆ ไปนั้นเป็นเรื่องที่ราษฎรจะแก้ไข เพราะว่าคนทั่วไปหาว่าแก้ไขไม่ได้ แม้แต่สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรก็แก้ไขไม่ได้แล้ว เราจะต้องร่วมกันแก้ไขหากว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ของสภาผู้แทนราษฎรอย่างไร ก็ขอที่รัฐบาลจะได้ตั้งกรมการมาร่วมกันพิจารณาปรับปรุงให้ดีขึ้น ถ้าจะพิจารณาโดยรอบคอบแล้ว ประโยชน์ในการที่จะออกพระราชบัญญัติฉบับนี้ ออกไปก็คงมีค่ามากกว่าเจ้าหน้าที่ของเราสามารถที่จะทำงานด้วยความซื่อสัตย์สุจริตที่ร่างรัฐธรรมนูญด้วย ด้วยความรอบคอบของท่านนายกรัฐมนตรีที่จะแก้ไขร่างรัฐธรรมนูญที่จะแก้ไขได้ ไม่ใช่จะแก้ไขประโยชน์อะไร โดยเหตุเช่นนี้แล้วจากเจ้าจึงอยากจะขอวิงวอนสภานี้ให้พิจารณาว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ และพิจารณาถึงความเดือดร้อนของราษฎร ถ้าหากว่าเราจะไม่รีบเร่งแก้ไขร่างรัฐธรรมนูญนี้แล้วเป็นเวลาช้านานแล้ว ชีวิตความเป็นอยู่ของราษฎรที่ทุกข์ทรมานอยู่แล้วนั้นจะตายลงไปเสียก่อนไม่ทันได้รับการแก้ไข ฉะนั้นสภานี้คงจะได้เห็นแก่เห็นใจราษฎรซึ่งเดือดร้อนทั้งพวกเราเข้ามา และจะได้พิจารณาปรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไว้ด้วยดี

๑๖.๒๑ II.

นายบรรจบ ทรัพย์สมบัติ (เขียนราย) : ข้าพเจ้าก็เห็นแก่ราษฎรผู้แพ้นั้น ก็คิดว่าถ้าเราจะพูดถึงเรื่องหลักการที่จะคุ้มครองค่าใช้จ่ายของราษฎรนั้น ข้าพเจ้ามีความสนใจอย่างมากที่สุดที่จะให้ของทุกอย่างได้ลดราคาลง แม้ท่านสมาชิกทั้งหลาย เมื่อใดโดยเรามีเศรษฐกิจคน ก็อาจจะออกร่างพระราชบัญญัตินี้ไปใครจะเดือดร้อน เศรษฐกิจจะเดือดร้อนหรือ

ว่าประชาชนบางรายจะเกิดกร้อ้น ค่าเสียหายอาจจะเกิดคลื่น ชาติเจ้าเห็น เพราะเรา
 จะต้องไปควบคุมเราทุกอย่าง เพราะราคาของที่เราเอามารายในตลาด ไม่ใช่กฎเกณฑ์
 กฎเกณฑ์ มีทั้งมีอำนาจที่จะควบคุมได้ไม่เกิดกร้อ้น เพราะว่าราคาจะมีขึ้นแก่ทุกอย่าง
 ในหัวเมืองในต่างจังหวัดที่ทำงานอยู่เสมอถือว่าเป็นทราวดหรือกรมกรณีน พวกนี้ไม่เกิดกร้อน
 หรือเราจะคุมกรองจ้าวเราจะตั้งขายของสิ่งหนึ่งกระพาคาเท่านั้นเท่านี้ เมื่อกระพาคาแล้ว
 คนที่จะซื้อกับคนที่ขายใครจะรู้ที่เกิดกร้อน ขอให้คิดนิมิตกันว่าเราขายอย่างที่ทำมารัฐบาล
 ว่าจะขายมะนาว คนที่ซื้อไม่รู้ว่าจะเกิดกร้อนกว่าราคาเท่าไร คณิตศาสตร์ก็มีความน่า
 ราคาเท่านั้น สมมติว่าราคาสิ่งอื่นขึ้นมาเป็นอย่างไร ค่าแรงงาน ค่านี้เท่านั้นขึ้นมา เป็น
 อย่างไร เมืองไทยเราวิ่งอยู่ชาติเจ้าเห็นด้วยอยากจะให้มีการสม่าเสมอ ไม่มีการเลื่อน
 ถัดข้างในมีการครองชีพ อย่างเหตุของค่านี้มีชาติเจ้าเห็นด้วย คือเราสม่าเสมอในเรื่อง
 สิทธิและเสรีภาพ แต่เราจะให้ความสม่าเสมอทุกอย่างมีเป็นไปไม่ได้ เพราะว่าเมือง
 ไทยเราจะมีเศรษฐกิจจะมีคนจน จะต้องมีคนหนึ่ง ชาติเจ้าคงบังคับกันหนึ่งเขาอยู่ที่
 หนักที่ผู้บริภักมาเห็นชาติเจ้าใส่เสื้อสีเราบอกว่าเอะ เมืองไทยยังมีเสื้อสี อย่างเมือง
 ฝรั่งเศสไม่ได้ตรอก เมืองไทยเรายังมีอยู่ เพราะฉะนั้นการครองชีพเราคงคิดถึงทั้งประ
 เทศจเราด้วย ชาติเจ้าเห็นว่าเมืองเราเก็บกร้อนอย่างไรก็คิดผู้ ๆ จะต้องถูกควบคุม
 อย่างที่รับมาแล้ว หรือที่ ๒. เมื่อถูกควบคุมแล้วค่าใช้จ่ายของรัฐบาลก็จะสูงขึ้นอีก จนประ
 มาจนถึงไม่ไหวแล้ว แล้วใครจะเอากระความมาเขียนฉ้อหวัราคาของให้เสียภาษีเงินได้ อย่าง
 ที่ควบคุมเครื่องอุปโภคบริโภคจะต้องเสียเท่าไร แล้วยังจะต้องเสียค่าบริษัษที่ขึ้นยังไม่พอ
 คนที่จะไปอำเภอ คือหอดำเนินค้า จะไปตลาดจะไปอำเภอ ไม่ไปไม่ได้ขายของ ราคา
 ของที่ขายนั้นจะต้องบอกกันทุกอย่าง และอีกชั้นหนึ่งจะเกิดกร้อนเพราะว่าของทั้งประเทศ
 นี้จะเข้ามาในหัว ๆ ทำนองว่าอย่างไร ไม่ได้เดือนร้อนในขณะนี้เท่านั้น ของทั้งประเทศ
 ที่เราหวังว่าจะเข้ามาในเมืองไทย ราคาของนั้นจะขึ้นหรือลง สมมุติว่าราคาน้ำจะ
 ๕๐ บาท น้ำราคาเข้าตีในราคา ๑๐ บาท เมาขาย ๕๐ บาท ค่านี้ว่าจะว่าอย่างไร

โครงการควบคุมใบเราระยะนี้ข้าพเจ้าเห็นว่าจะเกือบพร้อมทุกข้อมติแล้ว ก็คือ
 ประชามติไม่ใช่ว่าเพียงข้อคำ เสนอแต่เพียงนั้น แต่ของกาจะให้การทรงสิทธิ์ให้
 สม่าเสมอกัน ให้เหมือนกัน แต่ทำไม่ได้เพราะว่าคนที่ไม่มีเงินก็ต้องการเงิน อดหาเงิน
 ก็จะอดถูกควบคุม จะต้องขายของเท่านั้นนะ ถ้าไม่ขายแต่ไม่มีถูกจับไป แล้วจะเอา
 เงินที่ใช้นมาเล่า จะถูกจับระแระมาตไปข้าพเจ้าเห็นว่าจะเกือบพร้อม

ประการสุดท้าย คนที่ทำงานมากก็ย่อมจะมีเงินมากขึ้น แล้วคนที่ทำงานนั้น
 ก็มีความสำคัญ อย่างที่นายกรัฐมนตรีเงินเคสิม ๒ พันก็ไม่ต้อง ต้องไปถามเจ้าพนักงาน
 กู้ว่าเงินเคสิมพอไหม ก็บอกว่าไม่พอเพราะทำงานต่างกัน เราะจะอนุมัติข้าพเจ้าจึงเห็นว่า
 ถ้าเราจะออกพระราชบัญญัตินี้ไป เราะจะควบคุม เราที่มีกฎหมายควบคุมผู้ค้าเครื่อง -
 ควบคุมบริโภคน้ำมันแล้ว แล้วห้ามบอกว่ามีเงิน ไม่รู้คนทรงค่าใช้จ่ายเท่านั้น คุ้มครอง
 คนขาย คือว่าไม่ให้ผู้ค้าอย่างนั้น ไม่รู้คนทรงค่าเท่านั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าคดีเสวิภาพ
 คนขายมาก ประชาชนจะไม่มีเสวิภาพในการที่จะค้าขาย ด้านอาชีพก็ถึงแค่เพียงกรุงเทพฯ
 เท่านั้น ต้องคิดถึงหัวเมืองด้วย อย่างกรุงเทพฯ มีเสวิภาพไม่เทียบ A ในกรุงเทพฯ
 ผู้ค้าผู้หนึ่ง ตลาดหัวเมืองมีอย่างกรุงเทพฯ นี้ไหม ข้าพเจ้าไม่แน่ใจ ในเรื่องกฎหมาย
 ค่าเช่าในเมืองกรุงเทพฯ จึงเกิดกรณีนี้ จะเกิดกรณีหัวเมืองจะเกิดกรณีชาวเขา จะเกิด
 กรณีกรมการจริงด้วย

ประการสุดท้ายข้าพเจ้าเห็นว่าถ้าจะออกกฎหมายนี้ไป ข้าพเจ้าไม่เห็นว่าจะ
 จะมีปัญหาอะไรมาก เราะว่าขณะนี้ ซีเอ็กซ์เร็น เราก็มีอยู่คงเดิม ข้าพเจ้าเห็นว่า
 เมื่อวานนี้ว่าออกสารพว ๑๕ บาท เมื่อก่อนนี้ ๒ - ๓ บาทกว่า ที่นี้ที่เราซื้อของก็เห็นว่า
 ก็เมื่อก่อนนี้ก็ต้องนึกถึงว่าค่ากึ่งก็แค่เดียว เวลานี้ค่างคนค่างซื้อได้ บุรีเมื่อก่อนนี้เราซื้อ
 ๑๐ สตางค์ก็ซื้อได้ ก็วันนี้ซื้อ ๕๐ สตางค์ หรือขนาดขนาดก็ซื้อได้ โกรมีสตางค์ก็ซื้อได้
 แลโครขาย ก็พวกชาวนาและกรรมกรนั้นแหละขาย เราะจะระยะนี้ขอควบคุมเราเอง
 กฎหมายควบคุมเครื่องอุปโภคบริโภคแล้ว อย่าไปคุ้มครองเราเอง คนเสวิภาพของ

บุคคลอยู่มาก ข้าพเจ้าขอขมใจ.

๑๖.๒๓ น.

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (บุตรราชธานี) : ข้าพเจ้าใจโกรธจะขึ้นแจ้งให้ท่านสมาชิกและรัฐบาลกระทรวงมหาดไทยทราบว่ามีอีกครึ่งหนึ่ง ความที่ท่านผู้แทนผู้ได้รับเลือกมานั้น ความจริงท่านเอารายละเอียดของร่างพระราชบัญญัติมาขึ้นแจ้ง ซึ่งไม่ครบองค์หลักการที่กล่าวแล้ว มีเหตุที่ท่านเกรงไปว่าจะเกิดวาทกรรมถึงชาวมาและกรรมการนั้น ข้าพเจ้าคิดว่า ถ้าได้ขานดูรายละเอียดที่อภิปรายกันแล้ว ก็จะไม่เห็นใจอีกแจ้งว่าพระราชบัญญัติที่มีได้มียังไม่ไปถึงชาวมา คือความร่างพระราชบัญญัติใหม่ยังฉบับจะเพาะว่าแท้ ซึ่งว่ากันความหมายแห่งประมวลกฎหมาย และสำหรับเครื่องอุปโภคสำหรับรายสัปดาห์ จะบังคับฉบับเพาะถ้าแปลซึ่งมีผลของสหกรณ์ที่มีผลทางผลคือเราจะคุ้มครองได้ หรือรายละเอียดข้างขึ้น ๆ

คำว่าของต่างประเทศจะมา แล้วถ้าเราขาย ๕๐ บาท ถ้าเราจะมาขายได้เพียง ๑๐ บาทนี้ ท่านก็ไม่เข้าใจอีก เปรียบถ้าเราขายคุ้มครองไว้ ๕๐ บาทถ้าเราขาย ๑๐ บาทเราก็พอใจ แต่ก็ว่าของนี้มีราคาต้นทุนไม่ถึงราคาซื้อครึ่งแล้วกว่าขายสูงกว่าราคา ที่คุ้มครองจะมีโทษอะไรที่จะคุ้มครองและกรรมการที่จะวางระบับราคาของค่าราคากันดูแล้วด้วยถ้าไร ซึ่งกรรมการควรจะได้ให้

ที่นี้ปัญหาที่ท่านกล่าวถึงนั้นเป็นเรื่องว่า ^{ความ}รายละเอีย ^{ความ}ไม่เข้าใจหลักการ มีเหตุอีกประการหนึ่งว่าการควบคุมกับกรรมการของนั้น การควบคุมนี้หมายถึงการควบคุมเครื่องอุปโภคบริโภคและของอื่น ๆ ในภาวะสมัยที่เป็นอยู่ปัจจุบัน วิธีการควบคุมนี้จะต้องแจ้งปริมาณสถานที่เก็บ ห้ามขาย ห้ามซื้อเกินอะไรหลายอย่างรวมทั้งกำหนดราคาสูงสุดแล้ววิธีการเรื่องค่าเช่านี้เป็นวิธีการง่าย ๆ เป็นแต่เพียงเข้าไปกำหนดราคาสูงสุดที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้แล้วอย่าเข้าไปอีกเลย ท่านหวังไปว่ารัฐบาลจะต้องใช้เงินค่าแบบพิมพ์ ไม่มีแบบพิมพ์ ข้าพเจ้าเป็นผู้ที่นึกเพียงว่า ให้ราคาความหมายแห่งประมวลกฎหมายนี้ได้ตั้งบัญชี ๓ ชุดยกกร ท้ายรับอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งเราอาจจะเขียนด้วยกระดาษใหญ่ ๆ ก็ได้ให้เป็นหน้าที่ของร้านนั้น ๆ ซึ่งกระดาษขนาด ๓ แผ่น เหมือนมีอนการสิ่งของมากคว้านั้น

สิ่งซึ่งกระทำความผิดหนึ่ง เราจะสามารถจะส่งรายการไปยังเจ้าหน้าที่ได้ ทดระตาม
 ทุกฉบับปิดไว้ใหม่ประชาชนก็ทราบว่าการที่รัฐบาลจะส่งเจ้าหน้าที่ไปตรวจหา
 ระเบียบที่ส่งไปยังคณะกรรมการส่วนอำเภอเพื่อปิดไว้เป็นการบังคับเพื่อให้บุคคลใดใน
 ราชการทำสิ่งของใดก็ตามความพอใจ ซึ่งการกระทำเช่นนี้เป็นอีก รัฐบาลเจ้าเรา
 ใจว่าความที่ห้ามราษฎรนักก็ได้ซึ่งเจงมานมีอำนาจจะเข้าใจความมุ่งหมายของร่างพระราช
 บัญญัตินี้อีกพลาดไป ความพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องอุปโภคบริโภคและของอื่น ๆ ในภาวะ
 คับขันที่บังคับกันในปัจจุบันนี้ เป็นลักษณะที่ให้อำนาจแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ที่จะพิจารณาว่า
 สิ่งหนึ่งสิ่งใดควรจะควบคุมหรือไม่ ถ้าควบคุมแล้วดีใจไปถึงที่จะได้แจ้งปริมาณและสถานที่
 ที่เก็บซึ่งเป็นเรื่องใหญ่ นอกในรูปของรัฐบาลนี้ไม่เข้าไปควบคุมสิ่งของที่เราขาย รัฐบาล
 มุ่งหมายแต่ในเรื่องการกำหนดราคาสูงของสิ่งของไว้โดยทั่วไปเท่านั้น แต่พระราชบัญญัติ
 ควบคุมเครื่องอุปโภคบริโภคที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้ไม่ได้ควบคุมโดยทั่วไป เช่นยศ
 อย่างค่าโดยสารบนทางรถไฟทางบก ค่าคัตตอน ค่าเสื้อ ค่าโรงแรมเหล่านี้เราไม่
 สามารถที่จะไปบังคับควบคุมเพราะพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องอุปโภคบริโภค บัญญัติที่เรา
 ไปพระราชบัญญัตินี้ให้อำนาจแก่กรรมการต่าง ๆ ที่จะพิจารณาควบคุมเพราะสิ่งจะเพาะ
 อย่าง การควบคุมเพราะสิ่งจะเพาะอย่างนี้จริง รัฐบาลเจ้าเราไม่ได้คิด สักไม่ได้
 ผลิตเพราะเหตุใด ท่านจะเห็นแล้วว่า เช่นเราควบคุมน้ำ หมายความว่าเราจำกัด
 จะเพาะพวกน้ำ แล้วอาหารการกินไม่ควบคุม เมื่ออาหารการกินเต็มที่สุดมากที่สุดความ
 เกิดของพวกผักน้ำก็ยังมีอยู่ พวกผักน้ำก็ได้มีความเกิดของมัน ผลิตควบคุม
 จะเพาะอาหารการกิน ระเบิดขึ้นไม่ควบคุมพวกผักน้ำเราก็เกิดของมัน เราควบคุม ๒ สิบ
 ๓ สิบควบคุมอุปโภค ๓ สิบก็ไม่บริโภค แล้ววิธีการของรัฐบาลเจ้าเราไม่กว้างกว่าแห่งอื่นไว้ทั้งหมด
 แล้ว หมายความว่าเครื่องอุปโภคบริโภคและสิ่งของเครื่องใช้ต่าง ๆ นี้จะต้องกำหนดราคา
 ไว้เป็นอัตราค่าหนึ่งซึ่งเงินและ(พินิส) พยายามให้อำนาจในการขยาย ในเมื่อมีผล
 ให้อำนาจแก่คณะกรรมการที่จะขยายราคาที่สูงขึ้น หรืออาจจะลดลงความภาวะความเป็น

ของประเทศพัฒนาประเทศของข้าพเจ้าไม่ต้องการจะให้ข้าพเจ้า ให้เสรีภาพของพ่อค้า
 ได้ไว้เสรีภาพไปตามลำดับใจที่ข้าพเจ้าจะยื่นก็ยื่นโดยมิเหตุผล ถ้าจะตกใจโดยมิเหตุผล ถ้า
 ไปง่ายก็ตกใจว่าข้าพเจ้าจะยื่นได้ว่าวันหนึ่งปรากฏเราซื้อได้แห่งละ ๕๐ สตางค์ อีก ๒ วันไปซื้อ
 แห่งละ ๑ บาท การที่ข้าพเจ้า ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์นี้ไม่มีเหตุผล ข้าพเจ้าต้องการให้รับ
 ราคาสินค้าโดยเหตุผล ตกก็ตกโดยเหตุผล ไม่ต้องการให้พวกหนึ่งแสวงหาประโยชน์ฉวย
 โอกาสจะรับราคาสินค้าไปด้วยความพอใจ ถ้าเราจะต้องถึงเสรีภาพก็พูดได้ เสรีภาพคือ
 ของคนพูดได้ข่างขวางสี่เคียว แต่ถ้าเราถือว่าถ้าเราปล่อยเสรีภาพของธุรกิจราคาพวก
 พ่อค้าได้ไว้เสรีภาพก็ยอมเขลคไป ก็จะถกความเคือกรอมให้แก่งกอลส่วนข้างมาท ซึ่ง
 จะคิดผู้รับมาในการที่เรานำให้เสรีภาพแก่บุคคล เพราะฉะนั้นเมื่อข้าพเจ้าได้ยื่นของว่า
 พระราชบัญญัติฉบับนี้มีความมุ่งหมายแตกต่างกันกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องอุปโภคบริโภค
 แล้ว ปัญหาเรื่องนี้ก็จะตกไป สม่างได้มาบนเพราะว่าหลักการต่างกัน หลักการของ
 พระราชบัญญัติควบคุมเครื่องอุปโภคบริโภคนี้ให้อำนาจแก่คณะกรรมการควบคุมเครื่องอุปโภค
 บริโภคและสิ่งของตามที่คณะกรรมการจะพิจารณาเห็นสมควรเท่านั้น ส่วนของข้าพเจ้านี้
 ไม่ว่าเครื่องอุปโภคบริโภคหรือสิ่งของ หรือค่ารับไว้ต่าง ๆ ค่าจ้างจะให้ผู้อยู่ในระดับ
 แห่งซึ่งจะไปก็ไปด้วยกัน ขึ้นก็ขึ้นด้วยกัน วิธีการแตกต่างกันอยู่มาก ที่ท่านนายกรัฐมนท
 ด้กล่าวว่าจะไปสภาหลวงหรือนายอำเภอกล่าวแต่ราคาสินค้า เป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสมนี้ ข้าพเจ้า
 ก็รู้สึกเสียใจเหมือนกัน ถ้าท่านนายกรัฐมนทไม่เชื่อสภาหลวงประจำจังหวัด รวมถึงกรม
 การจังหวัด นายอำเภอรวมทั้งกรมการอำเภอ ท่านไม่เชื่อความสามารถเช่นนี้ข้าพเจ้าก็
 จนปัญญา ถ้ารัฐบาลไม่เชื่อกรมการอำเภอและกรมการจังหวัดเสียแล้วเราทั้งหมดก็พูดว่า
 ประตุ หมายความว่าราชการของเรามีอะไรไม่ได้ทั้งหมด แม้ที่รัฐ

อีกประการหนึ่งที่ข้าพเจ้าพูดว่า มีของเรามาก คำว่ามีอะไรไม่ได้ก็ขึ้นราคาเจ้าก็รู้สึก
 ระลึกรู้ เพราะฉะนั้นแล้วกันนะสิ่งนี้ไม่ได้ขึ้นราคาเจ้าจึงได้ตั้งอำนาจจากกระทรวงพาณิชย์
 มาเป็นของกระทรวงมหาดไทยเสีย เพื่อปล่อยให้กระทรวงมหาดไทยรักษาการ และการที่

กันปล้นกันเขาก็จึงมี เรามีกฎหมายคุ้มครองคนไทยมีเพียงคนเดียวนี้ แต่คนไทยก็ยังไม่เคยมี
 เบี้ย ๓ คนอยู่ เพราะฉะนั้นกฎหมายที่เราทราบแล้วนี้ทุกคนย่อมเข้าใจว่าเป็นของธรรมดา
 ตามๆ เพราะฉะนั้นในเรื่องกลางคืนเราในกระทรวงมหาด ข้าพเจ้าเคยกล่าวโดยทั่วไป
 ว่า ถึงแม้ว่าพระราชมัญฑ์ที่ออกไปไกลไม่เต็ม ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ ถ้าจะโดยบังเอิญ
 ๒๐ เปอร์เซ็นต์ข้าพเจ้าก็พอใจ เพราะรู้สึกแล้วว่าในเมื่อเกิดการเสื่อม^{ที่วิวัฒนาการ}ในทางคิด
 ธรรมดาและธรรมดาของประชาชนทั่วประเทศซึ่งเรามีข้อเท็จจริงอย่างนี้ ล้วนทั้งวันของข้าพ
 ราชการที่ได้เลือกผู้ผู้สหราชอาณาจักรที่ค่านายกรัฐมนตรีวิวัฒนาการว่ามีไม่กล้า เราจะไปหวัง
 งานให้โดย ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์เป็นไปไม่ได้ เราก็ต้องหวังผลไว้ได้เพียง ๒๐ เปอร์เซ็นต์
 ก็น่าจะพอ

ปัญหาที่ค่านายกรัฐมนตรีค้านอีกข้อหนึ่งว่า การเงินเกินและไม่ทำให้ของ
 แพง โดยยกตัวอย่างเรื่องทองข้าพเจ้าขอให้ท่านผู้ซึ่งเคยการว่าเมื่อเราได้มีการขายทอง
^{ที่วิวัฒนาการ}โดยที่รอลงคราญออกมาแล้วจึงหมายความว่าเราจะคงจะเงินได้แก่การนำเงินออกมา^{ที่วิวัฒนาการ}
 คราวนี้ในค่ากว่า ๓๐๐ ล้านบาท โดยลักษณะมันก็เหมือนกับทองคำ แล้วท่านทราบหรือ
 ไม้ว่าราคาสินค้า ด้วยความห่วงใยแก่^{ที่วิวัฒนาการ}ผู้ซึ่งมีทรัพย์สินเป็นเหตุให้ราคาสินค้าทวีจ
 ขึ้น และกลัวว่าข้าพเจ้าจะขึ้นจนกลัวเสียหรือไม่ ข้าพเจ้าคิดว่าเนื่องจากได้หวังถึงสิ่งที่ดีกับ
 หนึ่งได้ของประมาณทวีเลขขนาดสองเป็นตัวเลขหนึ่งอันนี้ แล้วข้าพเจ้านี้ให้เห็นว่า ปัญหา
 นี้ข้าพเจ้าต้องเจตนาที่จะให้รู้ว่าจะไปประเทศใดคนหนึ่งและภาวะที่มันอันที่ร้ายที่สุด ถ้าเรา
 ไม้มีเรื่องซึ่งมีอุปการะรับราคาโดยที่เราเสียเงินอันหนึ่งอันนี้ ข้าพเจ้าก็รู้สึกว่า
 ความดีที่ขายก็จะมีอะไรก็แต่ขายอันนี้อันนี้ อันนี้เรานี้ขายได้จากภาวกิจการ
 ค่าง ๆ ประมาณ ๕๐๐ ล้าน แล้วเราจะต้องมีรายจ่ายอีกนอกกว่า ๕๐๐ ล้านบาท แล้ว
 จากการณ์ของรัฐบาลก็จะเงินเงินคืนให้แก่ข้าราชการ ๑๕๐ บาทอย่างต่ำ โดยการ
 เงินเงินให้แก่ข้าราชการอย่างนี้ เราจะคงให้จ่ายประมาณไม้ต่ำกว่า ๑๐๐ ล้าน และ
 จากสิ่งซึ่งเสียอีกที่ได้ขึ้นว่า รัฐบาลกำลังค่าที่จะเพิ่มค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทางให้แก่ข้าราชการ
 อีกอย่างนี้อันนี้อันนี้ ๔ บาท และรัฐบาลจะต้องเพิ่มค่าเบี้ยเลี้ยงให้แก่ทหารตำรวจให้

คำร้องชี้ที่ผู้ขายเงินยืมเท่ากับข้าราชการเหมือนกัน เพราะพวกนี้เกี่ยวกับความสงบสุขของ
 ประชาชน โดยลักษณะความเช่นนี้ก็จะแสดงให้เห็นว่าการใช้จ่ายของรัฐบาลจากตัวเลขที่
 ประกาศในหนังสือพิมพ์นั้นไม่ต่ำกว่า ๓๐๐ ล้าน โดยเหตุนี้งบประมาณที่จะเข้ามาสู่สภานี้ก็
 ประมาณคราวๆ ๑๒๐๐ ล้าน จากรายได้สุทธิ ๕๐๐ ล้านกว่า และเมื่อจำวาระแตกต่างกัน
 ออกมาเช่นนี้ ทศคำกว้าง ๆ ก็ย่อมคำนวณว่าเงินที่เงินมีรัฐบาลจะต้องหาวิธีอย่างหนึ่งอย่าง
 ใด ที่คล้ายๆ จะขายโอกาส รัฐบาลก็ตั้งใจไว้ใหม่หมดก็จริงไป เมื่อเช่นนี้ก็ต้องจะเป็น
 เหตุให้สินค้าในปัจจุบันนี้มีราคาขึ้นไปถึง และจากข้ออภิปรายของท่านนายกรัฐมนตรีวิจิตร
 หล่งที่ว่า รัฐบาลจะตั้งถนนถนนก็ มีเป็นข้อที่รัฐบาลมีงานนโยบายอันมั่นคงอยู่แล้วว่า
 รัฐบาลจะตั้งถนนถนนก็จริง การที่รัฐบาลขึ้นเงินออกมาในขณะที่ยังไม่ได้อะไรเข้าเช่นนี้
 ก็ย่อมเป็นเหตุที่จะกระทบกระตุกเห็นไปถึงผู้ที่ซื้อตั๋วใน-ถ้าเมื่อ ผู้ที่มีตั๋วซื้อตั๋วในก็
 มีอันก็เกิดความวิตกกังวลและเปลี่ยนวิธีการได้ ซึ่งท่านจะยกคำในลักษณะนี้ ท่านจะตั้งถนน
 เอาถนนถนนที่นครสวรรค์อยู่ในประเทศไทยประมาณ ๒๕๐๐ ล้านนี้ให้กลับเข้ามา และเมื่อข้อ
 คำจะตั้งขายโอกาสขึ้นราคาสินค้าความลำบากแล้วท่านไม่เห็นอันที่วิจิตร หล่ง
 ประการนี้หรือไม่ว่า งบประมาณในที่สุดสภาพซึ่งข้าพเจ้ายังไม่เห็นว่ารัฐบาลนี้จะจัด
 งบประมาณให้เขาต่อสภาพโดยวิธีใด จะเป็นเหตุให้ราคาสินค้าที่ขึ้นขึ้น ๆ ถ้าเป็น
 เช่นนี้ ข้าพเจ้าเชื่อเหลือเกินว่าถนนที่ออกใช้จะคงเกินถึง ๓๐๐๐ ล้าน และอย่างนี้
 ข้าพเจ้าได้กล่าวแล้วว่าฐานะของข้าราชการปัจจุบันนี้มี/ผู้ซื้อตั๋วมีเพียง ๖ สลึง และ
 จะเริ่มเงินเดือนข้าราชการอีก ๑๕๐ บาทเป็นอย่างนั้น ข้าพเจ้าขอรับรองว่าแม้ว่า
 ฐานะการเป็นอยู่ของข้าราชการ แม้ว่าจะได้อีกเดือนละ ๑๕๐ บาทนั้นเขาก็ไม่พอใจ เพราะ
 ว่าเสียเปรียบเหมือนเป็นโซ่อย่างหนัก รัฐบาลจะให้มีสิทธิขึ้นไปที่ไม่สามารถที่จะแก้การของ
 สิทธิได้ ตัวอย่างรัฐบาลจะให้เงินเขา ไม่ใช่ ๑๕๐ หรือ ๑๕๐ บาท อาจจะมาดมาเป็น ๒๐
 ๓๐ บาทก็ได้ ตก ๑๐๕ บาทมาเป็น ๒๐ บาทก็ได้ แต่จะทำอย่างไรจะให้เงินเพียง ๒๐
 บาทนั้นไปซื้อข้าว ซื้อถ่าน ซื้ออาหาร ซื้อยา ซื้อสบู่รวมทั้งอาหารและค่าเล่าเรียนของลูก
 ค่ายเงิน ๒๐ บาทนี้ ค่าของอะไรถึงจะพอ ที่ข้าพเจ้าพูดเช่นนี้ข้าราชการอาจจะคิดใจ

สมมติว่าตัวราชการมีเงินเดือน ๓๐๐ บาท รัฐบาลจะหาช่องทางใดจึงจะให้เงิน ๓๐๐ บาท
 ของตัวราชการได้ไปจ่ายในการทรงเครื่องได้เพียงพออย่างในสภาวะก่อนสงคราม ราคาสิน
 ค้าก็แพงก็แพงจะบริบูรณ์แล้ว ใช้จ่ายแล้วตัวของสินค้าของเครื่องอุปโภคบริโภคอื่น
 โดยคิดเฉลี่ยแล้ว ๖๐ เท่า เมื่อของค่า ๑ ชิ้น ๖๐ เท่าเต็มนี้ ถ้าจะให้เงินชดเชยโดยทันที
 จริงแล้ว จะต้องเอา ๖๐ คูณเงินเดือนตัวราชการที่ได้ก่อนสงคราม คืออย่างนั้นจะต้อง
 ได้ไม่ต่ำกว่า ๑๘๐ อย่างท่านนายกรัฐมนตรีก็คงได้ประมาณ ๓๐,๐๐๐ บาทจึงจะสามารถ
 ทำให้ระบอบการทรงเครื่องของนายพลตลอดเสมียนเป็นอยู่เช่นก่อนสงคราม ท่านนายกรัฐมน
 ตรีก็โดยเปิดเผยแล้วว่าในฐานะของท่านนี้ก็ต้องค่าของเก่า แต่ท่านอย่างอื่นว่าเสมียนหนัก
 งานนั้นของท่านหนักไปแล้ว ท่านอย่างอื่นว่าเมื่อวันที่ ๑๖ ธันวาคมนั้น ตัวราชการซึ่งตัว
 รับเงินเดือนเฉลี่ย ๖๕ บาท ตลอดมาตลอด ๑๐ ปีได้รับ ๖๕ บาท ค่าการรับ
 ระยะเวลาห่างเพียง ๑ - ๒ เดือนนี้ทั้งใครก็ไม่น่าจะทรงร้อง แต่ความจริงในภาวะ
 ๖๕ บาทเต็มนี้ของเก่าขายไปแล้ว เพราะฉะนั้นจึงต้องร้อง แม้ว่ารัฐบาลจะเพิ่มให้
 อีกเขาก็ไม่ร้องเก่า เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมีความทักไปในรูปแบบที่จะสร้างกำแพงกันเสีย
 หนึ่ง หนึ่งนั่นว่าและของหลวงราชการใหม่ทุกคนมีของเก่าขายก็ไม่แปลกอะไรเลย เมื่อ
 ไม่มีของเก่าขายก็มีหลักฐานว่าความจำเป็นย่อมไม่ได้อยู่ในธรรมใด ๆ ก็อาจจะเกิดละเมียด
 คุมหมายไปหลาย ๆ ประการ ตามที่รัฐบาลได้ทำไว้ในอันลดลง โยนนายครึ่งหนึ่งและวันมีอีก
 ครึ่งหนึ่งเป็นเรื่องของการค้า ความจริงที่ระบอบนี้ซึ่งการคำนึงจะเป็นเรื่องแก้ไขหรือ
 ถึงภายในหรือไม่มี เราจะต้องยอมดูรูปแบบของร่างพระบารมีซึ่งการคำนึงซึ่งการหนึ่ง
 และเจ้า เจ้าขอว่าเป็นคดีที่จะส่งเสริมมาจนมากกว่าส่งเสริมเช่นฉบับพระบาท ข้าพเจ้า
 เห็นว่าไม่สมควร ที่จะแก้ไขค่าเพียงนี้ของราษฎรที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้ให้พอที่จะเป็นกล
 หนึ่งคือของชาติในภาค ความที่ท่านนายกรัฐมนตรียกดูทางหนึ่งในเรื่องระบอบนั้น ข้าพเจ้า
 คิดว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย เพราะว่าการควบคุมชีวิตเจ้าได้เขียนไว้ในร่างพระราชบัญญัติแล้ว
 ว่าการควบคุมเครื่องใช้และของสละในภาคนี้ในการควบคุมส่วนนี้แล้ว หรือส่วนอื่น ๆ

โคประกาศโดยเปิดเผยว่า คำสั่งของนิทานจะตายอย่างไร เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าคิดว่า
 กรมการเหล่านี้จะโคโจรมาประกาศจะเพาะรายการใหม่ ๆ ที่จำเป็นและอาจจะหา
 วิธีการที่จะให้การปฏิบัติโดยดี ข้าพเจ้าไม่เชื่อในสิทธิประการหนึ่งที่ว่า ถ้ามีผลดีการ
 นี้ จะจะไม่โดยดีแก่ประชาชน อาจจะเป็นเครื่องบีบบังคับคนแสวงหาประโยชน์ ข้าพเจ้า
 ไม่เชื่อว่าจะเป็นเช่นนั้น เพราะว่ามันไทยเรามีข้าพเจ้า ถือว่าเป็นผู้ที่อยู่สืบมาจากราช
 เป็นส่วนมาก ถ้าผู้ใดมีการโจรผู้ร้ายที่เป็นอยู่ต่อสงครามนี้ จะเห็นว่าสิทธิที่โจรผู้ร้าย
 ต่อสงครามนี้ผู้กล่าวหา โดยจะเพาะรายการใหม่เพิ่มสิทธิการโจรผู้ร้ายอันธ
 มรรคาที่มีอยู่ในโรงเรียนในเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ เป็นเรื่องสำคัญโดยไม่มีอนุญาต
 เป็นเรื่องสาธารณะ เป็นเรื่องส่วนตัวแต่เพียงไม่กี่เรื่อง ๑๖ เรื่องโดยสิ้น ส่วนการสักละโมภ
 นี้ก็มีอันละเล็กละน้อยที่ควรจะให้เห็นว่าอันธมรรคาโดยมีขนาด แต่คำว่าความเดือน
 ทรานี่เป็นวงกว้างขวางของประชาชนคนละเมืองที่เป็นอยู่ที่มีอันธมรรคาทุกวันนี้ก็เนื่องมาจากความ
 จำเป็นทำให้เขาต้องละเลยต่อกรม เพราะฉะนั้นเราจึงจำเป็นต้องหาวิธีทางอย่างใด
 อย่างหนึ่ง ให้อำนาจในทางจุดมกอันบ้างเดี๋ยว เพราะจุดมกนั้นเราไปตีด้วยปืนตั้งนี้ แต่
 เราต้องพยายามหาทางหนึ่งทางใดที่จะใช้บุคคลโคห็นคิดขมขื่นที่เป็นอยู่ด้วยก็คงสมควร
 สงครามนี้โคกับสันนิบาตอังกฤษหนึ่ง ถ้าบ๊วว่าเราคิดเฉยละเลยแล้ว ข้าพเจ้าถึงสงสัยว่า
 จะมีความเกิดอัน

ความจริงความประสงค์ของรัฐบาลกับข้าพเจ้าตรงกัน ตรงกันที่ว่า เราต้องการ
 จะให้ประชาชนมีอำนาจจึงอยู่ด้วยสันมาลาสิทธิ์ ข้าพเจ้ายังไม่เห็นเจตนาในขณะนี้ ขอเรียน
 ว่าไม่เห็นเจตนาในขณะนี้เป็นอย่างนี้ที่ จะทำให้เสียสิทธิของลูกจ้างก็ เจตนาอันยิ่งใหญ่ของ
 ข้าพเจ้านั้นเพียงแต่ไม่ไว้ราคาสำหรับค่าที่ขึ้นสูงในขณะนี้ของอันสูงไปเท่านั้น ส่วนราคาที่จะ
 ของมัน ก็จริงอยู่ที่บ้านขายครุฑกับบริษัทกับสันนิบาตว่า ข้างเราจากกันต่างประเทศ
 และให้ลูกมาว่าของของลูกมัน นั่นข้าพเจ้าไม่สงสัย มันเป็นเรื่องของลูก เมื่อว่ามีโทษ
 มากมีความตกลงก็เป็นธรรมดาข้าพเจ้าไม่เถียง แต่ข้าพเจ้าไม่ได้หมายความว่าจะให้ของ

เป็นเรื่องของกบฏกบฏน้อยๆ ข้าพเจ้าขอประทานโทษหากจะพูดว่าเมื่อรัฐบาลที่
 ขึ้นบริหารก็เป็นข้อเท็จจริงอันหนึ่งที่ว่าประจวบกับที่อเมริการวมตัว
 ประชาชนเหล่านี้เขาก็รู้สึกได้ว่ารัฐบาลนี้นิยมเสรีนิยม เพราะฉะนั้นเขาก็เห็นว่า
 เพราะฉะนั้นถ้าหากมันได้กับกับที่อเมริการวมตัวก็จะเป็นความอ่อนแอของรัฐบาล
 ว่าไม่มันโยมมายี่จะควบคุมราคาสินค้าไม่ให้สูงขึ้น ข้าพเจ้าอยากที่จะเข้าไปเป็นสมาชิกของ
 มีอำนาจ ในสมัยนั้นราคาสินค้าไม่ให้ขึ้นสูงขึ้นเหมือนอย่างปัจจุบันนี้ ทั้งนี้ก็เนื่องมาจาก
 เราได้มีการควบคุมอยู่ ถึงแม้ว่าประชาชนพลเมืองจะเดือดร้อนบ้างแต่ที่ว่าราคาสินค้า
 ไปก็ยังไม่ถึงขั้นนี้ ในสมัยนั้นเราจะเห็นได้ว่าเมื่อเราเพิ่มเงินเดือนราชการให้เพียง
 เพียง ๘ บาท ในสมัยนั้นข้าราชการเงินเดือน ๘ บาทก็ยังไม่เดือดร้อนเท่าที่จะ
 ด้เป็นอยู่ในปัจจุบัน ทั้งนี้ก็โดยอาศัยในบางครั้งที่เราอาจจำเป็นต้องใช้อำนาจในการ
 ที่จะดูแลระหว่างประชาชนกับรัฐบาล

ด้วยเหตุนี้กล่าวนี้ ข้าพเจ้าจึงคิดว่าที่จะให้รัฐบาลได้ดำเนินถึงข้อเท็จจริง
 อยู่ว่า ในภาวะของบ้านเมืองที่เป็นอยู่นี้ นั่นก็ในสหรัฐอเมริกา มลยา ในอินโดจีน
 ไต้หวัน ในอินเดียน และในอังกฤษ เราก็ได้มีการควบคุมสินค้ากันอยู่ นั่นก็ในอเมริกา
 ข้าพเจ้าก็เข้าใจเอาเองว่าการมีส่วนนั้นได้มีมานาน และข้าพเจ้าเข้าใจว่ายังไม่เลิก
 จนบัดนี้ ทั้งนี้จะเห็นว่าการศึกษาที่จะรักษาระดับของสินค้านั้น เขาคำนานาน แม้ถึงกับเขาก็เลือก
 ใจทำการในส่วนสินค้าเครื่องอุปโภคบริโภคประชาชนก่อนสงเคราะห์มาหาอาณานิคม
 อเมริกาเขาก็ทำ แต่พวกเรานิยมเสรีภาพเกินขอบเขตก็ทำให้บุคคลชั้นบนบรรณาธิปไตย
 รับผิดชอบเดือดร้อน เพราะฉะนั้นเมื่อข้าพเจ้าได้กระทำหน้าที่โดยพยายามชี้ให้เห็นว่า
 สินค้าเครื่องอุปโภคบริโภคของจำเป็นแก่การครองชีพต่าง ๆ ในขณะนั้นมันอาจจะ
 คนจนก็หมดแล้ว คนรวยก็รวยพอแล้ว คนจนก็จนลงไปเรื่อย ขอให้ดูสิถึงจะ
 รวยต่อไปอีกเลย และอย่าจนต่อไปอีกเลย สหประชาชาติ ที่ สหประชาชาติ ที่ สหประชาชาติ
 ส่วนวิชาการแก้ไข ภายหลังกับแก้ไขอีกทีหนึ่ง แต่อย่างไรก็ตามข้าพเจ้าเชื่อว่ารัฐบาล
 นี้คงจะแก้ไขที่จะแก้ไข แต่ข้าพเจ้าก็ขอแสดงความยินดีแก่เขาไปก็ เพราะฉะนั้นของข้าพเจ้า

บางทีจะเป็นประโยชน์ต่อรัฐบาลหรือประชาชนบ้างที่รัฐสภาได้พิจารณา
 ในทางที่จะไปเป็นเครื่องระงับคดีที่มีอยู่บ้างในคดีของท่าน ก็คงจะดีไว้เพื่อประเทศชาติและ
 ราษฎร เป็นปกติยุติถึงที่เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจะขอคุณแก่ท่านสมาชิกแห่งสภาผู้แทนที่
 สมบูรณ์ และขอคุณท่านสมาชิกในคณะกรรมาธิการ แม้เราก็คงยินดีด้วยที่จะช่วยประชาชน
 ล้าน ล้าน คนอย่างใด ก็ที่ท่านที่ค้านหรือคัดค้าน ถ้าได้พยายามให้พระราชนิพนธ์นี้
 ใจออกไปด้วย
 ข้าพเจ้าในนามประชาชน ๑๒ ล้านโดยสมบูรณ์ก็ขอขอบคุณเป็นอันมาก.

เลขที่การเข้าผู้แทนราษฎร

เลขที่การเข้าผู้แทนราษฎร